

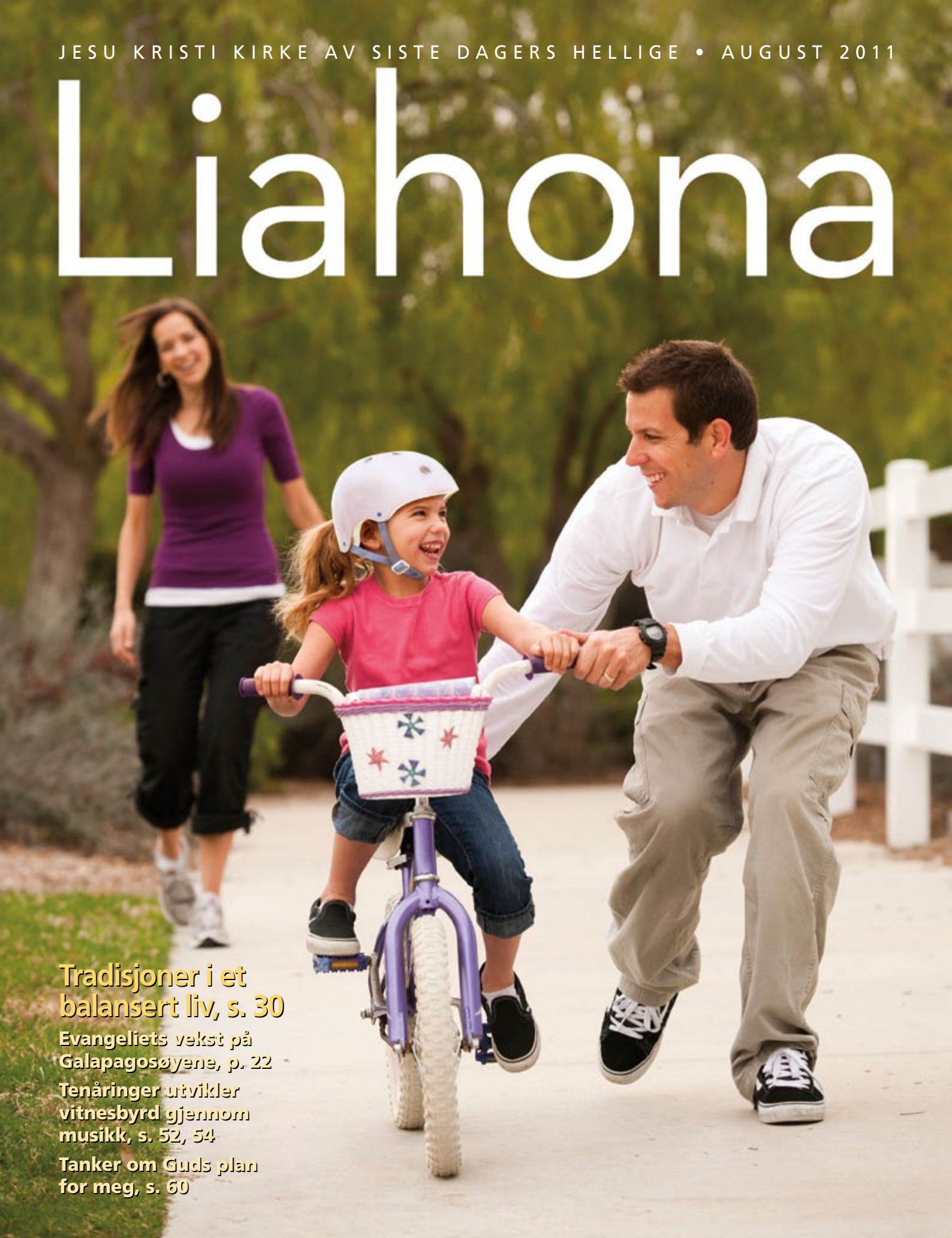
Liahona

**Tradisjoner i et
balansert liv, s. 30**

**Evangeliets vekst på
Galapagosøyene, p. 22**

**Tenåringer utvikler
vitnesbyrd gjennom
musikk, s. 52, 54**

**Tanker om Guds plan
for meg, s. 60**

Samlingen, av Joshua Wallace Jensen

I 1997 gjentok dagens siste-dagers-hellige «pionerer» marsjen fra Winter Quarters i Nebraska til Saltsjødalen for å markere at det var 150 år siden pionerenes ankomst 24. juli 1847. Dette bildet er basert på dette rollespillet. Salmen «Kom, hellige», skrevet av William Clayton i 1846, gjelder begge pionergruppene:

Kom, hellige, gå frem og frykt nå ei,
gå med mot, fremad dra!
Om tornestrødd kan synes denne vei,
Gud er med oss hver dag.
Det bedre er å jage vekk
unyttig kummer, kval og skrekk;
og frydes vil da hver en sjel: Alt er vell!
(Salmer, nr. 26.)

BUDSKAP

- 4** Budskap fra Det første presidentskap: Et kjærlig hjem – Veiledning fra vår profet
Av president Thomas S. Monson
- 7** Besøkende lærerinnens budskap: En forening av hellige kvinner

HOVEDARTIKLER

- 20** To pionerer forbinder to århundrer
Av Allison Ji-Jen Merrill
Halvannet århundre skiller, men troen er et bindeledd
- 22** Ildens og troens øyer: Galapagosøyene
Av Joshua J. Perkey
Kirken blomstrer på disse spesielle øyene.

- 30** Tradisjonen i et balansert, rettskaffent liv
Av eldste L. Tom Perry
Fire nøkler til å oppnå balanse.

AVDELINGER

- 8** Små og enkle ting
- 11** Tjeneste i Kirken: Kan du gi meg en velsignelse?
Av Jennifer Rose Maddy
- 12** Vi taler om Kristus: Hvordan påta meg hans navn
Av Jacob F. Frandsen
- 14** Hva vi tror på: Gud sender oss til jorden som medlem av en familie
- 16** Våre hjem, våre familier: En standhaftig pioner, mange generasjoner ble velsignet

- 18** Evangeliets klassikere: Rekk ut en reddende hånd
Av president Gordon B. Hinckley
- 38** Sagt av siste-dagers-hellige
- 74** Nytt fra Kirken
- 79** Ideer til familiens hjemmeaften
- 80** Til vi ses igjen: Lignelsen om banantreet
Av Anton T. Kumarasamy som fortalt til Linda J. Later

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon av Jerry Garns
Siste omslagsside: Foto: © iStockphoto.

42

42 Ba han meg virkelig om det?

Av Joelyn Hansen

Kunne en så ung som meg utføre dette kallet?

48

46 Spørsmål og svar

Hva kan jeg svare når mine venner sier at ikke noe menneske kan se Gud?

48 Den eneste sanne og levende kirke

Av eldste Dallin H. Oaks

Hva betyr det at vår kirke er den eneste sanne kirke?

52 En sang og en bønn

Av Adam C. Olson

Dillon visste hva han skulle gjøre når han trengte hjelp til å treffe den høye tonen.

54 Sang i Singapore

Av Michelle Hsieh og Cerys Ong

Vitnesbyrd og vennskap ble styrket da tenåringer fremførte en musikal i Singapore.

57 Vær pionerer i vår tid

Herren ber oss ikke om å gå over slettene, han ber oss gå over gaten for å møte en nabo.

58 Plakat: Det er en vei ut

62

59 Et spesielt vitne: Hva kan jeg lære av Skriftene?

Av eldste D. Todd Christofferson

60 Refleksjoner og speilbilder

Av Sheila Kindred

Hva har fremtiden i vente for meg?

62 Vår side

64 Bring Primær hjem: Mitt legeme er Guds tempel

Av Vicki F. Matsumori

66 Historier om Jesus: Jesus velsigner barna

Av Diane L. Mangum

68 Finn mennesker å undervise

Hjelp misjonærene å nå undervisningsavtalen sin i tide.

69 Lys idé

70 For små barn

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Moro i solen.

AUGUST 2011 ÅRG. 75 NR. 8
LIAHONA 09688 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown,

Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,

Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kyrka Av Sista Dagens Heliga, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, MR. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller e-post til: liahona@ldschurch.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA: e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2011 Vol. 75 No. 8. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett

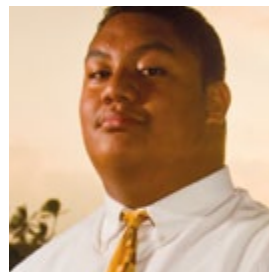
Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Kirken har nylig blitt organisert på Galapagosøylene (se side 22). **Se flere fotografier** av Kirkens medlemmer på Galapagosøylene på www.liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

Se www.liahona.lds.org for å høre **Dillon** (se side 52) synge en sang fra kassetten til Det gamle testaments Seminar-pensum på tongansk.

FOR BARN

Visste du at det er ca. en million Primær-barn rundt om i verden? **Møt noen av dem** på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale finnes på mange språk på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Arv, 60

Balanse, 30

Bønn, 38, 52

Enhet, 22

Familie, 4, 14

Fysiske legemer, 64, 73

Helbredelse, 66

Hjelpeforeningen, 7

Jesus Kristus, 12, 66

Kall, 42

Karakter, 30

Kirkens historie, 8, 16, 18

Kunnskap, 30

Misjonærarbeid, 22, 68

Musikk, 52, 54

Nadverden, 12

Omvendelse fra synd, 58

Omvendelse til Kirken, 16, 20, 22, 39

Pionerer, 18, 57

Prestedømmet, 48

Prestedømsvelsignelser, 11

Redning, 18, 80

Skriftstudium, 30, 46, 59

Tempelarbeid, 22, 39

Tiende, 70, 72

Tjeneste, 18, 22, 40, 42

Visdomsordet, 30, 64, 73

Vitnesbyrd, 46, 48

Vår himmelske Fader, 46

Økonomi, 41

Av president
Thomas S. Monson

Et kjærlig hjem

VEILEDNING FRA VÅR PROFET

Et godt familieliv

«Når vi har fått erfaring og har sett hvor flyktig og til tider overfladisk mye av verden er, blir vi mer takknemlige for privilegiet å tilhøre noe vi kan stole på – hjem, familie og våre kjæres lojalitet. Vi får visshet om hva det vil si å være knyttet til hverandre gjennom plikt, respekt og tilhørighet. Vi lærer at ingenting fullt ut kan erstatte det velsignede forholdet som familieliv innebærer.»¹

Vi deler vår kjærlighet med andre

«Gi ditt barn en kompliment og en klem. Si ”Jeg er glad i deg” oftere. Gi alltid uttrykk for takk. La aldri et problem som må løses, bli viktigere enn en person som trenger å bli vist kjærlighet. Venner flytter bort, barn vokser opp, våre kjære dør. Det er så lett å ta andre for gitt, inntil den dagen da de er ute av vårt liv og vi sitter igjen og tenker ”hva om” og ”om bare” ...

La oss fryde oss over livet, glede oss over reisen og dele vår kjærlighet med venner og familie. En dag vil vi alle slippe opp for morgendager. La oss ikke utsette det aller viktigste.»²

Vis kjærlighet

«Brødre, la oss behandle vår hustru med respekt og verdighet. Hun er vår evige ledsager. Søstre, hedre deres ektemann. Han trenger å få høre et godt ord. Han trenger et vennlig smil. Han trenger et varmt uttrykk for sann kjærlighet ...

Til dere som er foreldre, sier jeg: Vis deres barn at dere

er glad i dem. Dere vet at dere er glad i dem, men sørg for at de også vet det. De er så dyrebare. La dem få vite det. Påkall vår himmelske Fader for hjelp til å dekke deres behov hver dag og til å takle de utfordringer som uunngåelig følger med det å være foreldre. Dere trenger mer enn deres egen visdom for å oppdra dem.»³

Hvordan uttrykke vår kjærlighet

«Foreldre, uttrykk deres kjærlighet til deres barn. Be for dem, at de må klare å stå imot verdens ondskap. Be om at de må vokse i tro og vitnesbyrd. Be om at de må strebe etter et liv i godhet og tjeneste for andre.

Barn, la deres foreldre få vite at dere er glad i dem. La dem få vite hvor stor pris dere setter på alt de har gjort og stadig gjør for dere.»⁴

Hva er viktigst

«Det som er viktigst, involverer nesten alltid menneskene rundt us. Ofte går vi ut fra at de *må* vite hvor glad vi er i dem. Men vi skulle aldri gå ut fra det. Vi skulle la dem vite. William Shakespeare skrev: ”De elsker ikke som ikke viser sin kjærlighet.” Vi vil aldri angre på gode ord som er sagt eller kjærlighet som er vist. Men vi vil angre om vi har utelatt dette i vårt forhold til dem som betyr mest for oss.»⁵

Bring himmelen nærmere

«Måtte vår familie og vårt hjem være fylt med kjærlighet – kjærlighet til hverandre, kjærlighet til evangeliet,

kjærlighet til våre medmennesker og kjærlighet til vår Frelser. Resultatet vil være at himmelen vil være litt nærmere her på jorden.

Måtte vi gjøre vårt hjem til tilfluktssteder som våre familiemedlemmer alltid vil ønske å komme tilbake til.»⁶

En bønn for familier

«Ettersom familieenheten blir angrepet i verden i dag og mye som i lang tid ble betraktet som hellig, nå blir latterliggjort, ber vi deg, vår Fader, om hjelp til å makte utfordringene vi møter, slik at vi kan være sterke og holde fast ved sannhet og rettferdighet. Måtte våre hjem være fredens havner med kjærlighet og åndelighet.»⁷ ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

«En undervisningssituasjon presenterer læreren et spørsmål eller en situasjon og gir elevene et par minutter til fritt å foreslå løsninger eller komme med ideer» (*Undervisning, intet større kall* [2000], 169). Når du leser denne artikkelen sammen med familien, ber du dem lytte etter råd eller ideer som gjør inntrykk på dem. Familiemedlemmene kan deretter komme med ideer til hva de kan gjøre for å få større kjærlighet i hjemmet. Overvei å be familien gjennomgå disse ideene igjen på en fremtidig familiens hjemmeaften.

NOTER

1. «A Sanctuary from the World», *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 9. febr. 2008, 29.
2. «Joy in the Journey» (Brigham Young University Women's Conference, 2. mai 2008), <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/transcripts.cfm>.
3. «Rikt velsignet», *Liahona*, mai 2008, 112.
4. «Til vi ses igjen», *Liahona*, mai 2009, 113.
5. «Gled deg over reisen», *Liahona*, nov. 2008, 86.
6. «A Sanctuary from the World», 30–31.
7. Innvielsesbønn for Gila Valley Arizona tempel, 23. mai 2010; i «The Gila Valley Arizona Temple: "Wilt Thou Hallow This House,» *Church News*, 29. mai 2010, 5.

Mor reddet oss

Av Patricia Auxier

Da jeg var seks, så min lillesøster og jeg på en basketballkamp der våre eldre søstre deltok. Far ville gå hjem, og så bestemte vi oss for at vi ville gå hjem sammen med ham. Derfor løp vi etter ham i regnet. Vi fant ham ikke og gikk tilbake til idrettshallen for å dra hjem sammen med mor, men da vi kom inn i hallen, var alle gått derfra.

Jeg husker at jeg trykket

meg inntil en dør og prøvde å holde min lillesøster og meg unna regnet. Jeg ba om at noen ville komme. Så husker jeg at jeg hørte døren til vår røde varebil bli smelt igjen, og vi løp mot lyden. Så har jeg et av mine mest levende barndomsminner: Mor slo armene sine rundt oss «som en høne samler sine kyllinger under sine vinger» (3 Nephi 10:4). Mor hadde reddet oss, og jeg

Jeg hadde aldri følt meg tryggere enn jeg gjorde i det øyeblikket mor slo armene rundt oss.

hadde aldri følt meg tryggere enn jeg gjorde i det øyeblikket.

Når jeg tenker på den innflytelse hun hadde på meg, ser jeg at mors liv har ført meg mot Frelseren og har vist meg hva det betyr å «løfte de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær» (D&C 81:5). Hun stolte på Jesus Kristus, som ga henne «uant styrke» («O, må jeg følge deg», *Salmer*, nr. 201).

BARN

Hvordan skape et lykkelig hjem

President Monson foreslår hvordan vi kan skape et lykkelig hjem. Se gjennom artikkelen for å finne noe du og din familie kan gjøre for å skape et lykkelig hjem.

Hver gang du finner noe du kan gjøre, skriver du det på

ett av stedene som er nevnt. Når du har funnet det første du kan gjøre, tegner du den delen av hjemmet som er ført opp ved siden av linjen. Finn minst fem måter du kan skape et lykkelig hjem på, og tegn hele huset og din familie i det.

1. Vegger _____
2. Tak _____
3. Dør _____
4. Vinduer _____
5. Familie _____

En forening av hellige kvinner

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker; slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens annen president på generalplan, sa: «Apostelen Paulus talte om hellige kvinner. Det er en plikt for enhver av oss å være en hellig kvinne. Vi skal ha høye mål hvis vi er hellige kvinner. Vi skal føle at vi er kalt til å utføre viktige ansvarsoppgaver. Ingen er fritatt for dem. Ingen søster er så isolert, og hennes sfære er ikke så snever at hun ikke kan utrette en god del med hensyn til å etablere Guds rike på jorden.»¹

Søstre, vi er ikke isolert, heller ikke er vår sfære snever. Når vi aksepterer den gave som aktivitet i Hjelpeforeningen er, blir vi en del av det som profeten Joseph beskrev som en forening «adskilt fra all verdens ondskap – utsøkt, dydig og hellig».²

Denne forening bidrar til at vi styrker vår tro og vokser åndelig ved å gi oss muligheter til være ledere, til å tjene og undervise. Gjennom vår tjeneste blir en ny dimensjon føyd til vårt liv. Vi opplever åndelig vekst, og vår følelse av tilhørighet, identitet og egenverd øker. Vi ser at hele hensikten med evangelieplanen er å gjøre det mulig for oss å nå vårt fulle potensial.

Hjelpeforeningen forbereder oss til å motta templets velsignelser, til å holde paktene vi inngår i ære og være engasjert i Sions sak. Hjelpeforeningen bidrar til at vår tro og personlige rettskaffenhet tiltar, at vi styrker familier og søker etter og hjelper de trengende.

Hjelpeforeningens arbeid er hellig, og å utføre hellig arbeid skaper hellighet i oss.

Silvia H. Allred, første rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap.

Fra Skriftene

2 Mosebok 19:5; Salme 24:3–4;
1 Tessalonikerbrev 4:7; Titus 2:3–4;
Lære og pakter 38:24; 46:33; 82:14;
87:8; Moses 7:18

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan hjelper jeg søstrene jeg våker over, å utvikle og nå «høye mål»?
2. Hva gjør jeg for å gjøre mitt liv «utsøkt, dydig og hellig»?

Mer informasjon finnes på www.reliefsociety.lds.org.

NOTER

1. Eliza R. Snow, «An Address», *Woman's Exposition*, 15. sept. 1873, 62.
2. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:570.
3. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:605, 606.
4. Lucy Mack Smith, i *Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844*, innføring for 24. mars 1842, Kirkens historiske bibliotek, 18–19.

Fra vår historie

Profeten Joseph talte til Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo og vektla hellighet. Han forklarte at etter hvert som søstre ble rene og hellige, ville de øve en betydelig innflytelse på verden. Han forklarte: «Vis ydmykhet, ha kjærlighet og renhet, for det er disse ting som skulle foredle dere... Denne forening ... skal ha makt til å ha dronninger i sin midte... Jordens konger og dronninger vil komme til Sion og ære dem.» Hjelpeforeningens søstre som holder sine pakter, fortjener ikke bare edle menneskers respekt og aktelse, men «hvis dere lever opp til deres privilegier,» lovet Joseph søstrene, «kan det ikke forhindres at dere vil omgås engler.»³

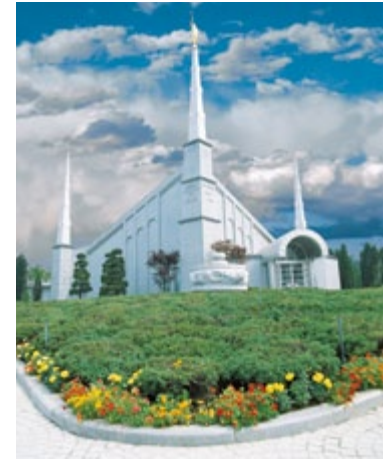
Etter hvert som søstrene deltok i arbeidet med å tjene og redde andre, ble de personlig helliggjort. Lucy Mack Smith, profetens mor, fortalte hvor mye godt Hjelpeforeningen kunne utrette: «Vi må være glad i hverandre, våke over hverandre, trøste hverandre og motta lærdom så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen.»⁴

Små og enkle ting

«Ved små og enkle ting vil store ting skje» (Alma 37:6).

KIRKENS HISTORIE RUNDT OM I VERDEN

T.v.: Kim Ho Jik (t.h.) sammen med eldste Harold B. Lee (i midten) i De tolv apostlers quorum, på besøk i Korea. Over: Seoul Korea tempel, innviet i 1985.

Syd-Korea

Misjonærarbeidet i Korea begynte under Koreakrigen tidlig på 1950-tallet, men Kim Ho Jik, en av de første koreanske konvertitter, ble døpt i USA. Kim arbeidet på doktorgraden da han sluttet seg til Kirken i Pennsylvania i 1951. To av hans barn var blant de første fire personer som ble døpt i Korea, 3. august 1952. Bror Kim ble senere en leder i den koreanske regjering og øvet innflytelse for å få misjonærer til Syd-Korea.

I 1962 ble Korea misjon organisert, og Mormons bok ble trykt på koreansk i 1967. Syd-Koreas første stav, også den første stav på Asias fastland, ble organisert i Seoul 8. mars 1973. Seoul Korea tempel, det første tempel på Asias fastland, ble innviet i 1985.

I 2001 overrakte eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum et eksemplar av «Familien – En erklæring til verden» til Syd-Koreas statsminister, Lee Han-Dong.

KIRKEN I SYD-KOREA	
Antall medlemmer	81 251
Misjonere	3
Staver	17
Menigheter og grener	142
Templer	1

Spørre-quiz: Profetenes hustruer

Fra Emma Smith til Frances Monson har hustruene til Kirkens presidenter stått ved sin manns side som trofaste medhjelpere. Eldste Bruce R. McConkie (1915–85) i De tolv apostlers quorum sa om disse og andre trofaste kvinner: «Herren sender aldri apostler og profeter og rettferdige menn til å betjene hans folk uten å sette kvinner av like stor åndelig kapasitet ved deres side.»¹ Denne quizen vil hjelpe deg å lære noen interessante detaljer om de trofaste hustruene til åtte profeter i de siste dager.

Svar på neste side.

1. Denne kvinnen ble døpt i 1834 og reiste senere 1600 kilometer alene for å slutte seg til de siste-dagers-hellige i Kirtland, Ohio, USA. Hun lovet sin mor at hun ville komme tilbake hvis hun fant ut at Kirken var falsk, men hun ble værende sammen med de siste-dagers-hellige resten av livet.

2. Denne unge kvinnens fremtidige mann prøvde å imponere henne da de var tenåringer, ved å pynte opp sine foreldres hage for å ha et hageselskap som var like flott som andre, mer velstående nabogutter hadde.

3. Denne kvinnen elsket å lese fra hun var liten pike og leste ofte da man trodde hun sov, redde opp senger eller øvet på å spille orgel.

4. Som åtteåring gikk denne piken ut i skogen for å be. Hun ba for sin far, som ikke hadde noen sikker tro på Kristus. Da hennes far kom ut i skogen for å jakte, hørte han hennes bønn. Dette rørte ham, og han ble mer trofast.

5. Da denne kvinnen skulle ha sitt første stevnemøte med sin fremtidige mann, kysset både hennes far og mor den unge mannens kinn. Da han så seg rundt etter piken, sa hun

bare: «Jeg skal hente jakken min.»²

6. Denne kvinnen studerte ved University of Utah og Cincinnati College of Music, der hun lærte husmorferdigheter. Hun lærte å bli glad i litteratur, drama og kunst og ble en god musiker.

7. Som student spilte denne unge kvinnen hovedrollen som Viola i Shakespeares *Twelfth Night* og var formann for studentballkomitéen, formann for pikenes idrettsklubb og visepresident i studentforeningen.

8. Denne kvinnen holdt uttrykksfulle taler i Primær med nydelig uttale og fine bevegelser. Hennes mann sa senere om en av hennes taler: «Jeg vet ikke hva den gjorde med meg, men jeg glemte den aldri. Så vokste hun seg eldre og ble en vakker ung kvinne, og jeg var fornuftig nok til å gifte meg med henne.»³

NOTER

1. Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind (1966–73), 3:302.
2. Se Thomas S. Monson: «Rikt velsignet», *Liahona*, mai 2008, 111–12.
3. Se Jeffrey R. Holland, «President Gordon B. Hinckley: tapper og kjekt han står», *Liahona*, juni 1995, 17.

Emma Hale Smith

Flora Amussen Benson

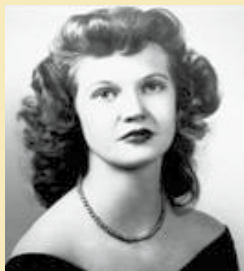
Marjorie Pay Hinckley

Phoebe W. Carter Woodruff

Lucy Woodruff Smith

Frances Johnson Monson

Camilla Eyring Kimball

Emma Ray McKay

Utdannelse: Styrk din evne til å tjene

«Herren og hans kirke har alltid oppfordret til utdanning for å styrke vår evne til å tjene ham og vår himmelske Faders barn. Uansett hvilke talenter vi har, venter han at vi alle skal yte tjeneste. Og for å utføre den godt må vi alltid tillegne oss lærdom, ikke én gang eller for en begrenset tid, men kontinuerlig.»

Se president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, «Utdannelse for det virkelige liv», *Kirkens skoleverks temakveld*, mai 2001.

Forslag til livslang læring

- Les en god bok.
- Ta fatt på en hobby du alltid har ønsket å prøve.
- Gå på sunne kulturelle begivenheter.
- Studer den aktuelle generalkonferansetalen eller kapitlet i leksjonsboken *Evangeliets prinsipper* til søndagens leksjoner.
- Besøk museer og historiske steder.
- Iakta verden rundt deg: spaser rundt i nabolaget ditt, betrakt stjernene, iakta dyrene der du bor.
- Gjør slektshistorisk arbeid.
- Lær en ny ferdighet eller sportsgren.
- Besøk biblioteket for å utforske et emne du er interessert i.

For å finne mer om dette emnet se *Tro mot pakten (2005)*, «Utdannelse», 166-167.

SVAR

PROFETENES HUSTRUER

1. Phoebe W. Carter Woodruff, gift med Wilford Woodruff
2. Lucy Woodruff Smith, gift med George Albert Smith
3. Camilla Eyring Kimball, gift med Spencer W. Kimball
4. Emma Hale Smith, gift med Joseph Smith
5. Frances Johnson Monson, gift med Thomas S. Monson
6. Emma Ray McKay, gift med David O. McKay
7. Flora Amussen Benson, gift med Ezra Taft Benson
8. Marjorie Pay Hinckley, gift med Gordon B. Hinckley

ANMODNING OM HISTORIER FOR BARN

Liahona søker sanne historier, **skrevet av voksne**, som er basert på barns opplevelser over hele verden. Historiene må være basert på virkelige hendelser. Men navn, dialog og ubetydelige detaljer kan tilføyes eller endres for å gjøre historien fullstendig.

Historiene skulle vise barn hvordan de lærer og anvender evangeliets prinsipper, spesielt hvordan evangeliet hjelper dem å overvinne fristelser og konflikter i det virkelige liv. Historiene skulle vise det involverte barns tanker og følelser.

Gode kilder til historier kan du finne i noe du selv opplevde som barn, noe dine barn har opplevd eller hendelser du har lagt merke til hos barn i din nærhet.

Emner kan omfatte tro, dåp, ærlighet, tilgivelse, vitnesbyrd, familiens hjemmeaften, hvordan følge profeten, hvordan hjelpe andre, hvordan følge Jesus Kristus, Den hellige ånd eller ethvert prinsipp i Mine evangeliener.

Bidragene må inneholde forfatterens navn, adresse, telefonnummer, e-postadresse (hvis tilgjengelig), menighet eller gren, stav eller distrikt. Send historier som e-post til liahona@ldschurch.org, eller send dem til:

Stories for Children

Liahona, Rm. 2420

50 E. North Temple St.

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

KAN DU GI MEG EN VELSIGNELSE?

Av Jennifer Rose Maddy

Kirkens tidsskrifter

Sneen falt tett der jeg langsomt kjørte oppover bakken. Hvis jeg bare kommer opp, tenkte jeg, kan jeg komme trygt hjem. Men idet jeg overså en kurve, så jeg en bil komme nedover ute av kontroll og rett mot meg. Jeg fikk bare tid til å skrike før sammenstøtet, og så mistet jeg bevisstheten.

Jeg hadde ingen anelse om hvor lang tid som var gått da jeg prøvde å åpne øynene. Sneen stakk meg i ansiktet idet den blåste inn gjennom et smadret sidevindu. Jeg strevde med å huske detaljer, som hvor jeg var på vei før ulykken. Jeg var alene og redd, og gråt på grunn av den bankende smerten i skulderen og brystet. Jeg tryglet min himmelske Fader om at skadene ikke måtte være for store og at jeg ville klare meg bra.

Noen øyeblikk senere følte jeg en hånd som holdt min. Uvilkårlig grep jeg den. Jeg åpnet øynene og så en mann i sort jakke og hatt som sto utenfor den smadrede bilen. Han sa at hans hustru hadde sett kollisjonen

fra deres hus, og han kom for å se om han kunne hjelpe. Han holdt hånden min og sa at alt ville bli bra.

Jeg prøvde å spørre mannen om han var siste-dagers-hellig, men det eneste jeg kunne hviske, var: «Kan du gi meg en velsignelse?»

Han svarte ja og strakte så hendene gjennom det knuste vinduet og la dem på mitt hode.

Jeg husker ikke hva han sa. Men jeg husker at jeg tenkte at jeg ville bli bra fordi jeg hadde mottatt en velsignelse. Jeg følte fred og ro.

Da ambulansen kom, forsvant mannen for meg. Noen timer senere forlot jeg sykehuset med et brukket ribben og mange hevelser og sår, men ingen alvorlige skader.

Den morgenen hadde jeg bedt om at jeg måtte få kjøre trygt, og først tenkte jeg at min himmelske Fader ikke hadde besvart min bønn. Men snart innså jeg at han hadde det og at han ikke hadde latt meg være alene. Min bønn ble besvart gjennom en villig prestedømsbærer som bodde

I HENHOLD TIL DERES TRO

«Kun bærere av Det melkise-dekske prestedømme kan salve syke eller dem som lider av andre plager. Normalt skal to eller flere prestedømsbærere utføre salving, men om nødvendig kan man utføre både salvingen og beseglingen alene ...

Brødre skulle utføre salving av syke etter anmodning fra den syke personen eller noen som er oppriktig interessert, slik at velsignelsen vil være i henhold til deres tro.»

Håndbok 2 – Kirkens administrasjon (2010), 20.6.1.

få meter fra ulykkesstedet, en ulykke som kunne ha forårsaket en langt mer alvorlig situasjon for meg.

Jeg ville ikke ha gjenkjent mannens ansikt om jeg hadde passert ham på gaten. Jeg ville ikke ha husket hans stemme om jeg hørte ham si hei. Men jeg er takknemlig for denne fremmede som var verdig og villig til å forrette en prestedømsvelsignelse da jeg trengte det. ■

Hvordan PÅTA MEG hans navn

Av Jacob F. Frandsen

«Det finnes intet annet navn som kan frigjøre dere. Intet annet navn er gitt hvorved frelse kommer, derfor vil jeg dere skal påta dere Kristi navn» (Mosiah 5:8).

SETT HERREN FØRST

Når vi tar nadverden, lover vi å påta oss Frelserens navn (se L&p 20:77). President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, forklarer: «Det betyr at vi må betrakte oss som hans. Vi vil sette ham først i livet. Vi vil ønske det han ønsker, istedenfor det vi ønsker eller det verden lærer oss å ønske» («Vær ett», *Liahona*, sept. 2008, 5).

Da jeg hadde vært på misjon noen uker, begynte jeg å føle meg ensom og lengtet litt hjem. Jeg elsket å være misjonær, men arbeidet var langt hardere enn jeg hadde ventet. Jeg savnet vennene mine, familien og alle de kjente tingene der hjemme. Under mitt personlige studium en morgen satt jeg stille og vendte og dreide misjonærskiltet mitt om og om igjen i hendene og tenkte på hvordan jeg lengtet etter det gamle kjente. Jeg ønsket at jeg bare kunne høre noen bruke fornavnet mitt.

Jeg så på navneskiltet mitt og la merke til at selv om fornavnet mitt ikke sto der, så jeg etternavnet mitt, Kirkens navn og Frelserens navn trykket på det. Plutselig forsto jeg noe som endret både min tankegang og min innstilling. Jeg innså at som misjonær var jeg ikke der for å representere meg selv. I stedet representerte jeg min familie der hjemme og, viktigst av alt, jeg representerte min

Frelser og hans kirke. Jeg festet navneskiltet på skjortelommen, rett over hjertet. Da jeg gjorde det, lovet jeg min Frelser at jeg mer fullstendig ville gi ham en plass i mitt hjerte og sinn.

Etter den morgenen savnet jeg ikke å høre fornavnet mitt. Fra da av arbeidet og tjente jeg det beste jeg kunne, og bar stolt mitt navneskilt hver dag. Når jeg begynte å føle meg motløs, så jeg på navneskiltet, og det minnet meg på mitt ansvar for å følge Jesu Kristi eksempel.

Jeg anstrengte meg for å påta meg hans navn mer fullstendig og bli mer lik ham. Når jeg gjorde dette, følte jeg større kjærlighet til mine ledsagere og dem jeg tjente, mitt vitnesbyrd ble styrket, og jeg fant glede i misjonærarbeidet. Jeg begynte å glemme meg selv og fokusere på å tjene Herren.

Jeg har vært hjemme etter misjonen i flere år nå, men jeg har fremdeles anledning til å påta meg Frelserens navn. Som

medlemmer av Kirken forplikter vi oss faktisk alle til å påta oss Kristi navn hver sabbat når vi tar nadverden. Når vi gjør dette, lover vi å representere Frelseren så godt vi kan og strebe etter å bli ham mer lik. Kong Benjamin forkynte: «Jeg [vil] dere skal påta dere Kristi navn... Hver den som gjør dette, skal finnes ved Guds høyre hånd, for han skal kjenne det navn han kalles ved, for han skal kalles ved Kristi navn» (Mosiah 5:8–9). Ved å påta oss hans navn kan vi alle finne mer hensikt og glede i vår jordiske misjon. ■

Vi ønsker å høre dine personlige erfaringer med hensyn til evangeliet og Frelserens virke og misjon. Vennligst begrens bidrag til 500 ord, merk dem *We Talk of Christ*, og send dem som e-post til liahona@ldschurch.org.

Frelseren innstiftet nadverden sammen med sine apostler. Han brøt et brød, ga til dem og sa: «Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg. Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere» (Lukas 22:19-20).

HVA VIL DET SI Å PÅTA OSS JESU KRISTI NAVN?

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum bidrar til å besvare dette spørsmålet i sin generalkonferansetale «Når vi påtar oss Jesu Kristi navn» (*Lys over Norge*, okt. 1985, 68).

1. Når vi tar nadverden, kan vi villig fornye pakten vi inngikk i dåpen – om å minnes Herren og holde hans bud.
2. Vi kan fortelle andre om vår tro på ham (se L&p 18:21).
3. Vi kan tjene ham ved å utføre hans rikes arbeid (se Hebreerbrevet 6:10).

Overvei å bære vitnesbyrd om Gud Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus, på familiens hjemmeaften, på et vitnesbyrds møte eller for noen av en annen tro.

GUD SENDER OSS
TIL JORDEN SOM
MEDLEM AV EN

familie

Vår Fader i himmelen har en plan for oss, og det at han sender oss til jorden som medlemmer av en familie, er en del av denne planen. Adam og Eva var den første familie på jorden. Vår himmelske Fader bragte dem sammen i ekteskap og befalte dem å få barn (se 1 Mosebok 1:28). Gud ønsker at hans åndebarn skal motta et fysisk legeme. Når foreldre bringer barn inn i denne verden, hjelper de vår himmelske Fader å utføre sin frelsesplan. De ønsker hvert nytt barnvelkommen til sin familie som et Guds barn.

Vår himmelske Fader visste at å være medlem av en familie gir enhver av oss den beste mulighet til å bli elsket og motta omsorg mens vi er på jorden. Familier samarbeider for å lære selvbeherskelse, offer, lojalitet og arbeidets verdi. De strever også etter å lære å vise omsorg for hverandre (se Mosiah 4:14–15). Barn lærer å uttrykke kjærlighet til sine foreldre, være lydige, og prøve å leve slik at deres livsførsel vil bringe heder til deres familienavn.

Når familiemedlemmer oppmuntrer og roser hverandre, styrkes tillit og kjærlighet. Vellykkede familier viser håp og utholdenhet når det gjelder å hjelpe hvert familiemedlem med deres personlige behov, og hjelpe hverandre å lære å arbeide sammen i kjærlighet. Deres mål er å bli en glad, evig familieenhet. ■

Mer informasjon finnes i *Evangeliets prinsipper* (2010), 203–206; og M. Russell Ballard, «Det viktigste er det som varer lengst», *Liahona*, nov. 2005, 41–44.

«Ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud... Familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid» («Familien – En erklæring til verden», Liahona, nov. 2010, 129).

Her er noen aktiviteter som vil hjelpe oss å få glade, vellykkede familier:

Be sammen som mann og hustru.

Hold familiebønn hver morgen og kveld (se 3. Nephi 18:21).

Vær tilstede på Kirkens møter hver søndag (se L&p 59:9-10).

Undervis barna i evangeliet hver uke på familiens hjemmeaften.

Studer Skriftene regelmessig som familie.

Lær å være vennlig, tålmodig og nestekjærlig (se Moroni 7:45-48).

Gjør ting sammen som familie, som å spise middag, arbeide sammen, ta utflukter og ta del i avgjørelser.

FOTOILLUSTRASJONER: DAVID STOKER, CRAIG DIMOND, JOHN LUKE, MATTHEW REIER, ROBERT CASEY OG FRANK HELMIRICH

EN STANDHAFTIG PIONER, MANGE GENERASJONER BLE VELSIGNET

Siden Kirkens tidligste dager har medlemmer blitt forfulgt og latterliggjort for sin tro. En ung kvinne som opplevde slik forfølgelse, var Sara Elvira Erikssen. Hun ble født i Drammen i Norge i 1895. Etter at hun hadde mottatt et vitnesbyrd var hun trofast mot evangeliet – en trofasthet som hadde mer langtrekkende virkning enn hun kunne se for seg i sin levetid. På grunn av hennes mot og tro har hennes etterkommere nå evangeliets velsignelser i sitt liv.

I likhet med Sara kan vi møte hindringer som krever at vi tar et standpunkt når det gjelder vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans gjenopprettede kirke. Vårt valg om å holde fast ved vår tro kan øve innflytelse på andres liv, slik Saras gjorde. Her er hennes historie.

FOTOGRAF GIENGITT MED TILLATELSE FRA JANET BYLUND

Da jeg var 15 år, tok min far og jeg en spasertur en søndag kveld. Plutselig stanset min far og foreslo at vi skulle gå i mor-monkirken. Jeg ble forbauset, men av nysgjerrighet gikk jeg med ham. Koret sang en vakker salme. Jeg hadde aldri hørt noe så gripende.

Etter sangen reiste en misjonær seg og talte om Guddommen. Etterpå snakket han med min far og meg i noen minutter.

Jeg gikk ikke til kirken igjen før ett år senere. Da gikk jeg for å lære engelsk av misjonærene. Etter hver engelsktime begynte vi å drøfte religiøse saker. Misjonærene underviste meg i evangeliet og lærte meg å be til Gud Faderen i Jesu Kristi navn. De fortalte meg om evangeliets gjengivelse gjennom profeten Joseph Smith, om Mormons boks fremkomst og mange andre prinsipper i evangeliet.

Alt dette var nytt for meg, men likevel lød det noe kjent. Jeg studerte Skriftene grundig og ba oppriktig om å forstå, hvilket ble gitt meg.

Min far merket at jeg forandret meg. Men da han forsto at jeg ble alvorlig interessert i Kirken, ble han sint og forbød meg å gå dit. Jeg gikk likevel. Ofte sendte han min bror for å hente meg hjem midt under Kirkens møter.

Da jeg fylte 17, spurte far meg om

hva jeg ønsket til fødselsdagen. Jeg sa at jeg ønsket at han skulle gi meg lov til å bli døpt. Han slo hånden i bordet og ropte: «Aldri!»

På denne tiden hadde mine foreldre sluttet seg til en annen kirke. Far sendte kirkens prest og andre for å snakke med meg, men jeg holdt fast på mitt vitnesbyrd om evangeliet. Far sa at jeg var en skam for familien, og jeg ble tvunget til å dra hjemmefra. Jeg bodde hjemme hos en søster i Hjelpeforeningen en uke. I løpet av denne tiden ble min far mildere stemt, og han lot meg komme hjem.

Etter flere måneder forsto far at ikke noe kunne ta fra meg det vitnesbyrd jeg hadde om evangeliet, så han ga sitt samtykke til at jeg kunne bli døpt. Min glede og lykke var så stor at dette gjorde et sterkt inntrykk på far. Han ønsket til og med å reise med meg til Oslo for å overvære dåpen.

Mor sa ikke stort hele denne tiden, men jeg forsto at hun trodde evangeliet var sant. Vi tilbragte mange timer sammen med å snakke om evangeliet.

Men striden var ikke over hjemme. Far ville ikke lytte til meg. Jeg la brosjyrer på nattbordet hans, for han leste alltid til langt på natt. Jeg inviterte ofte misjonærer hjem, og de snakket med far, men ingenting syntes å hjelpe.

En dag spurte far meg: «Ber du

noen gang?» Jeg fortalte ham at jeg ba hver dag om at hans øyne ville bli åpnet for evangeliets sannhet. Han svarte at alt var fra djevelen, men sa så: «La oss be sammen.»

Jeg sa: «Fint, du ber til din Gud, og jeg vil be til min Gud, og vi vil se hvem som svarer først.» Og det gjorde vi.

Kort tid etterpå begynte jeg å se at han leste brosjyrene og Mormons bok. Han gikk til kirken med meg flere ganger, men ville aldri snakke om det eller vise meg noen forandring i sin tro. Likevel gikk det sjelden en dag uten at vi drøftet forskjellige prinsipper i evangeliet.

Etter tre år på denne måten fortalte han meg en dag at han skulle reise til Oslo og ønsket at jeg skulle bli med. Da vi kom til stasjonen, var en av grenens eldster der. Jeg spurte hvor han skulle hen.

Eldsten svarte: «Vet du det ikke? Jeg skal døpe din far.»

Jeg gråt og lo! En måned senere ble min mor og yngste bror også døpt. Min søster og hennes mann sluttet seg til Kirken kort tid senere, det samme gjorde tre av mine brødre. ■

Sara Elvira Eriksens trofaste etterkommere i Kirken utgjør nå mange hundre. Denne beretningen fra hennes personlige historie ble innsendt av hennes barn, Rose Anderson, Betty Farley, Aksel Tanner og Janet Bylund.

REKK UT EN reddende hånd

Av president
Gordon B. Hinckley
(1910-2008)

Gordon B. Hinckley ble beskikket som Kirkens 15. president 12. mars 1995. Han tok initiativet til å bygge små templer og kunngjorde 79 nye templer i sin tid som president. President Hinckley blir også husket for å ha besøkt sistedagers-hellige i mer enn 60 land. Følgende artikkel er et utdrag fra en generalkonferansetale han holdt 6. oktober 1996. Hele talen finnes på conference.lds.org.

Vi trenger alle å bli påminnet om fortiden. Det er fra historien at vi får kunnskap som kan forhindre at vi gjentar feil, kunnskap som vi kan bygge videre på for fremtiden ...

Vi går tilbake til generalkonferansen i oktober 1856. På lørdagen under den konferansen ankom Franklin D. Richards og noen få andre til [Saltsjødalen]. De hadde reist fra Winter Quarters med sterke oksespann og lette vogner og hadde gjort unna reisen på kort tid. Bror Richards oppsøkte straks president Young. Han meldte at det var hundrevis av menn, kvinner og barn spredt langs den lange ruten fra Scottsbluff til denne

dalen. De fleste trakk håndkjerrer. De ble ledsaget av to vogntog som var blitt satt til å assistere dem. De var kommet til det området hvor de måtte over North Platte-elven. Foran dem lå en rute som var stigende helt til det kontinentale vannskille, og mange, mange mil videre ...

Neste morgen kom [president Young] til det gamle tablernaklet som sto på [Temple Square]. Han sa til folket:

“... Mange av våre brødre og søstre befinner seg ute på slettene med håndkjerrer, og sannsynligvis er mange nå mer enn tusen kilometer unna, og de må bli bragt hit. Vi må sende dem hjelp ...

«Dette er min religion. Dette er påbudet fra Den hellige ånd som jeg besitter. Det er å redde folket.

Jeg vil kalle på biskopene i dag. Jeg venter ikke til i morgen, heller ikke til dagen etter, på 60 gode muldyrspann og 12 eller 15 vogner. Jeg ønsker ikke å sende okser. Jeg ønsker gode hester og muldyr. De finnes her i dette territoriet, og vi må ha dem. Også 12 tonn mel og 40 gode kjørekarer i tillegg til dem som fører spannene.

Jeg sier dere alle at deres tro, religion og bekjennelse av religion aldri vil frelse en sjel av dere i Guds celestiale rike, med mindre dere iverksetter nettopp slike prinsipper som jeg nå lærer dere. *Gå og bring hit de menneskene som nå befinner seg på slettene!*¹

Om ettermiddagen ble mat, sengetøy og klær i store mengder samlet inn av kvinnene.

Neste morgen ble hester skodd og vogner reparert og lastet.

Neste morgen, tirsdag, dro 16 muldyrspann ut og satte kursen østover. Ved slutten

Historier om deres redning dreier seg om selve kjernen i Jesu Kristi evangelium.

av oktober var 250 spann på vei for å komme til unnsetning.

Strålende taler har vært holdt fra denne talerstolen, mine brødre og søstre. Men ingen har vært mer veltalende enn president Young i denne situasjonen.

... Historiene om deres redning trenger å gjentas om og om igjen. De dreier seg om selve kjernen i Jesu Kristi evangelium ...

... Det er noen av våre egne som roper i smerte og lidelse og ensomhet og frykt. Det er vår store og høytidelige plikt å strekke oss ut og hjelpe dem, oppmuntre dem, gi dem mat hvis de er sultne, gi deres ånd næring hvis de tørster etter sannhet og rettferdighet.

Det er så mange unge som vandrer formålsløst omkring og slår inn på den tragiske vei med stoff, gjenger, umoral og alt det onde som følger dette. Det finnes enker som lengter etter et vennlig ord og slik god omtanke som vitner om kjærlighet. Det finnes noen som en gang var sterke i troen, men hvis tro har blitt kald. Mange av dem ønsker å komme tilbake, men vet ikke helt hvordan de skal gjøre det. De trenger vennlige hender som strekker seg ut mot dem. Med litt innsats kan mange av dem bringes tilbake for igjen å fryde seg ved Herrens bord.

Mine brødre og søstre, jeg håper, jeg ber om at hver enkelt

av oss ... vil bestemme seg for å finne frem til dem som trenger hjelp, som befinner seg i en fortvilet og vanskelig situasjon, og føre dem kjærlig inn i Kirkens fellesskap, hvor sterke hender og kjærlige hjerter vil varme dem, trøste dem, støtte dem og føre dem på veien til lykke og et produktivt liv.

Mine kjære venner, mine medarbeidere i denne strålende sak, jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at dette verk, Den allmektiges verk, menneskehetens Forlørsers verk, er sant. ■

Tegnetning og rettskrivning er modernisert.

NOTE

1. Brigham Young, sitert i LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), 120–21.

TO PIONERER FORBINDER TO ÅRHUNDREER

Av Allison Ji-Jen Merrill

Kjære Ebenezer, du kjenner meg ikke. Vi har aldri truffet hverandre.

Den 17. november 1830 ble du født i Dunblane, Perthshire, Skottland, og dine foreldre var Andrew Bryce og Janet Adams Bryce. De ga deg navnet Ebenezer.

143 år senere ble jeg født i Hualien, Taiwan. De ga meg navnet Ji-Jen Hung.

Du begynte å arbeide på skipsverft da du var 10. Senere ble du lærling og var svært dyktig i ditt fag.

Da jeg var fire, begynte jeg å lære timetabeller og de kinesiske fonetiske symbolene. Det var ikke lett, men jeg klarte det.

Våren 1848 ble du interessert i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, selv om din far, familie og dine venner ikke delte din begeistring. De gjorde alt de kunne for å overtale deg til å bryte forbindelsen med Kirken. Din far låste til og med klærne dine inne for å hindre deg i å gå på søndagsmøtene. Men din tro var klippefast. Tross forfølgelse kjempet du videre.

Den 4. desember 1986 banket to amerikanske misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige på døren til min fars hus. Selv om far lot misjonærene komme på besøk regelmessig, var han aldri interessert i budskapet. Noen måneder senere

skilte han seg fra mor og giftet seg igjen.

Da far fortalte misjonærene de triste nyhetene om vår oppløste familie, ba han dem også om ikke å komme tilbake.

Misjonærene la igjen et eksemplar av Mormons bok med adresse til nærmeste kirkebygning skrevet på innsiden av permen og sa: «Vi vil alltid være dine venner. Hvis det er noe vi kan gjøre for din familie, kan du komme til denne adressen, og du vil finne oss der.»

Å ta farvel med misjonærene den kvelden var vanskelig, for jeg hadde følt noe dyrebart i deres budskap.

Min stemor flyttet inn. Hun og far ble aggressive, livet ble tøft, og jeg ble en kynisk tenårings.

En kveld da jeg ikke lenger tålte

deres stygge behandling, fór jeg ut døren i frykt og gjemte meg i rismarkene, ensom, nedfor og trøstesløs. Jeg ønsket å rømme, men hadde ikke noe sted å dra.

Plutselig husket jeg hva eldstene hadde sagt under det siste besøket. «Det første jeg skal gjøre i morgen, er å gå tilbake og finne mine venner!» sa jeg til meg selv og følte en indre fred for første gang på mange år.

Tidlig neste morgen hoppet jeg opp på sykkelen min og syklet til kirken nede i byen, men eldstene som hadde besøkt familien min et par år tidligere, hadde reist hjem. Akkurat da jeg holdt på å gi opp, kom to vennlige damer med de kjente sorte navneskiltene på jakkene bort til meg og presenterte seg.

Kjære Ebenezer, tross din fars motstand ble du døpt i april 1848, som den eneste konvertitt i din familie.

En måned etter at jeg møtte misjonærsøstrene, ble jeg døpt, i november 1988, som den første konvertitt i min familie.

Men far og min stemor gjorde det vanskelig for meg å gå i kirken.

En dag da jeg kom hjem fra en Unge kvinners aktivitet, kom far trampende inn, bannet, grep Skriftene mine og rev dem i stykker. Biter av hvitt papir svevet i luften og landet pent og stille på gulvet, dit mine tårer også falt.

En skotsk gutt. En taiwansk pike. Halvannet århundre skiller, men knyttes samme ved tro.

Det var som et mareritt jeg ikke kunne våkne av.

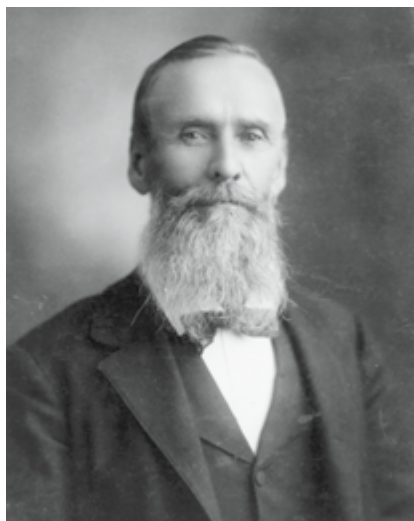
Da jeg fylte 21, sa jeg at jeg hadde et sterkt ønske om å reise på heltidsmisjon. Far reagerte med å si at han ikke ville se meg mer. På den kinesiske nyttårsaften, da de fleste dro hjem for å være sammen med sine kjære, ble jeg jaget hjemmefra.

Kjære Ebenezer, da du ikke lenger kunne utholde familiens og dine venners forfølgelse, bestemte du deg for å utvandre fra Skottland til Amerika for å slutte deg til de siste-dagers-hellige og krysse slettene til Utah. Din far var rasende. Han befalte deg å bli værende, men du var en bestemt

ung mann. Den dagen du gikk ombord i skipet, var siste gang du så ham.

Livet som en 17 år gammel innvandrer var ikke lett for deg, Ebenezer, men du klarte

Ebenezer Bryce hjalp til med å bygge Pine Valley chapel (under), fullført i 1868. Han oppdaget også canyonen som nå bærer hans navn, Bryce Canyon nasjonalpark (t.h.), i det sydlige Utah.

deg. Dine ferdigheter som tømmermann, møllebygger og skipsbygger kom straks til nytte. Du ble kalt til å bygge en kirke i Pine Valley i Utah. Selv om du aldri hadde bygget en kirkebygning før, nølte du ikke med å akseptere kallet. I dag er den bygningen

det eldste siste-dagers-hellige møtehus som fremdeles er i bruk.

Senere oppdaget du det majestetiske naturlige amfiteater som nå bærer ditt navn, Bryce Canyon nasjonalpark.

Den 4. juni 1994 meldte jeg meg i Taiwan Taichung misjon som heltidsmisjonær. Jeg festet et sort navneskilt på jakken min, akkurat slik eldstene som hadde

kommet hjem til min familie mange år tidligere, hadde gjort. Jeg følte ydmykhet. Jeg følte meg bæret. Jeg var velsignet.

Etter misjonen emigrerte jeg til Utah, der jeg møtte min mann. Vi ble viet i templet for tid og all evighet. Gjennom min manns slektslinje ble jeg forbundet med deg.

Kjære Ebenezer, du kjenner meg ikke. Vi har aldri truffet hverandre. Men jeg har hørt historier om deg. Dine føtter sluttet aldri å vandre. Dine hender sluttet aldri å arbeide. Ditt hjerte sluttet aldri å tro. Du sluttet aldri å tjene. Etter alle disse årene oppløfter ditt trofaste eksempel meg fremdeles. Takk, kjære Ebenezer. Takk! ■

ILDENS OG TROENS ØYER: Galapagosøyene

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Forbi det kuperte landskapet av lava-klipper stiger en stor søyle av kampestein opp, en bastion mot havets kalde saltvannsprut. Ved nærmere ettersyn ser man at de ujevne kantene faktisk er hodene til flere iguaner, som klynger seg sammen som slanger og venter på morgensolens energigivende varme. Noen iguaner har forvillet seg bort og venter alene her og der i nærheten av klippefoten. Med sine store klør, skarpe som kniver og nesten så lange som en kvinnes fingrer, holder de seg skrustikkefast i steinen.

Men de fleste er samlet i grupper for å finne varme og trygghet. Deres læraktige kropper skjerner hverandre instinktivt mot kulden og mørket, og hjelper hverandre i sitt felles behov. Her på Galapagosøyene, øyer dannet av ild, er livet noe dyrebart. Det er et land der vitenskap og tro blandes, der vi forstår at vi alle er en del av en felles humanitet. Og her forstår Kirkens medlemmer, i likhet med disse iguanene, at de henter styrke ved å holde fast på sine pakter etter hvert som de danner en forenet kurs mot Herren gjennom tro, tjeneste og offer.

Galapagosøyene er meget mer enn lava, fin-ker, skilpadder og turisme. Det er et senter for tro, der tjeneste og offer har ført til en spesielt stor enhetsfølelse og sterk overbevisning.

Hvordan innsamlingen begynte

Tidlig en morgen en gang da André Degel, turguide og naturforsker, besøkte Quito i Ecuador, spaserte han en søndag forbi et siste-dagers-hellig møtehus. Året var 1997, og selv om han var medlem av Kirken, hadde han vært mindre aktiv i mange år etter at han flyttet til Galapagosøyene. André husket hvor gode følelser han hadde hatt i kirken og pleide ofte med vilje å spasere forbi et møtehus når han var i Ecuador. Vanligvis gikk han ikke inn. Han ønsket bare å være i nærheten av bygningen. «Det fikk meg til å føle meg bedre,»

T.v.: Øyene Santa Cruz (t.v.) og Baltra (t.h.) som tilhører Galapagosøyene. Over: Iguaner klamrer seg til en stein i Tortuga Bay, Santa Cruz.

Over: Bukten og byen Puerto Ayora, Santa Cruz. Under f. v.: Sandra og André Degel med sin niese Claudine; Mariana Becerra; familien Palacios ; Oswaldo og Rosario Villón.

sier han, «som om jeg var hjemme.»

Denne dagen skulle nadverdsmøtet straks begynne. Etter et øyeblikks nøling bestemte André seg for å gå inn. Det var en avgjørelse som kom til å forandre livet for mange hundre personer.

Etter møtet hilste misjonærene og medlemmene på André. Han husker samtalen med glede, spesielt hvor overrasket – og begeistret – de var da de oppdaget at han var fra Galapagosøyene.

På den tiden var ikke Kirken formelt organisert på øyene. Faktisk var ikke prestedømsledere i Ecuador klar over at det var medlemmer der.

Misjonærene kastet ikke bort tiden. De presenterte André for misjonspresidenten i

Quito Ecuador og forsikret seg om at de fikk Andrés kontaktinformasjon.

Kort tid etterpå reiste André hjem til Puerto Ayora, den største byen på Galapagosøyene, på øya Santa Cruz. Snart sendte misjonen ham to kartonger med Kirkens materiell, bl.a. studiehåndbøker. Men det viktigste var kanskje at misjonspresidenten hadde skaffet en liste over medlemmer som bodde på øyene, og denne kunne

André bruke for å hjelpe til med å samle dem. En rask gjennomgang av listen overrasket André.

«Det var personer på listen som jeg kjente, men jeg visste ikke at de var medlemmer av Kirken,» forklarer han.

Samtidig følte andre medlemmer i Santa Cruz at de skulle etablere Kirken der. Alle hadde flyttet til Galapagosøyene for å finne arbeid. Nå søkte de hverandre.

Kallet om å samles

For Mariana Becerra var livet vanskelig før Kirken ble etablert der. Hun hadde bare vært medlem av Kirken i et par år da hun kom til øyene i 1990.

«Det var ingen kirke der da jeg kom,» sier Mariana. «Det var bare min sønn og jeg. Vi holdt familiens hjemmeaften og prøvde å etterleve evangeliet. Men de få andre medlemmene jeg kjente, levde ikke ifølge evangeliets normer.»

David og Jeanneth Palacios hadde en lignende erfaring. David var blitt medlem av Kirken som tenårings, og Jeanneth ble døpt i 1993, bare et år før paret flyttet til Galapagosøyene.

«Da vi kom hit, kjente vi ingen andre medlemmer. Jeg trodde vi var de eneste. Det var svært vanskelig å leve uten Kirken,» sier Jeanneth.

«Så en dag i 1997 kom André til stedet der jeg arbeidet og sa: "Jeg ser etter Jeanneth de Palacios. Er du medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, mormonkirken?"

Jeg følte det som Herren hadde rakt ut sin hånd og samlet sine får,» minnes Jeanneth. «Og jeg sa: "Ja, ja!" Jeg var så glad fordi vi ikke er alene. Vi er flere!»

Mariana tilføyer: «Det følte så godt da André samlet oss. Vi hadde noe betydningsfullt – noe større enn vennskap – som medlemmer av Kirken.»

Innbyrdes enhet

Straks André hadde samlet en kjernegruppe, begynte de å ha regelmessige møter. Til å begynne med var det bare fire familier og venner.

«Vi kom ofte sammen, noen ganger daglig, for det meste hos meg,» sier André. «Vi studerte bøkene misjonen hadde sendt oss og Bibelen og Mormons bok.»

«Det var en skjønn tid,» sier Araceli Duran. «Vi var svært forenet. Vi kom sammen hver uke for å studere.»

«Det er noe jeg aldri vil glemme,» sier Jeanneth, «for vi følte sterk enhet, vi følte at vår himmelske Fader elsket oss og visste at det var nå vi trengte å komme sammen.»

De var avhengige av hverandre, underviste hverandre og bygget opp sin tro sammen. Snart ble deres innsats anerkjent, og en offisiell gren ble organisert tidlig i 1998.

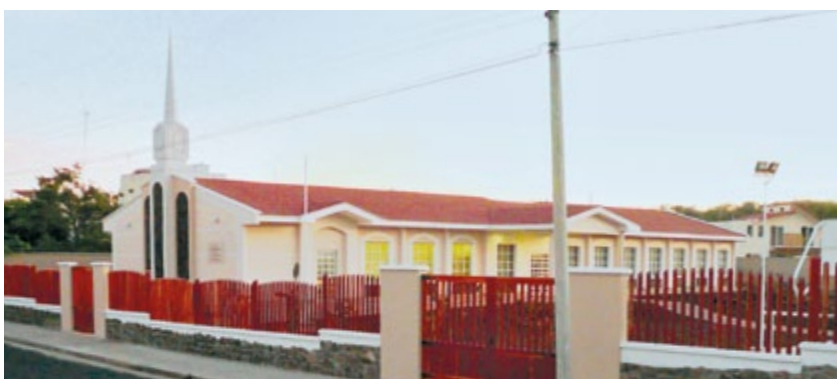
Med tiden vokste grenen, og medlemmene trengte mer plass. De leide et lite hus og flyttet deretter til en større bygning som hadde vært hotell. I denne store bygningen vokste de, og nesten 100

Under: Daniel og Angela Calapucha; Araceli Duran med sine barn; medlemmer av Galápagos gren hjalp til med å bygge Elena Cedeños hus; Galapagosøyenes møtehus.

medlemmer var tilstede. Selv om grenen vokste på grunn av innsats for aktivisering og folk som flyttet inn, skyldes mye av dens styrke nye konvertitter.

Oswaldo Villón og hans hustru, Rosario, er et slikt eksempel. Rosario ble døpt i 2000 og har vært president for Hjelpeforeningen, Primær og Unge kvinner. Oswaldo, som ble døpt et år senere, er eldstenes quorumspresident. For begge førte Kirken til en fullstendig forandring i livet.

«Kirken reddet meg,» forklarer Oswaldo. «Før levde jeg i verden. Jeg var ikke alkoholiker, men jeg drakk jevnlig. Da jeg ble medlem av Kirken, var disse 25 personene min familie. Vi var så forenet som det er mulig å være. Og vi arbeidet hardt for at grenen skulle vokse.»

Takket være medlemmenes utrettelige innsats er det ofte mellom 100 og 120 medlemmer tilstede på nadverdsmøtet. I september 2009 ble de belønnet med at en kirkebygning ble innviet.

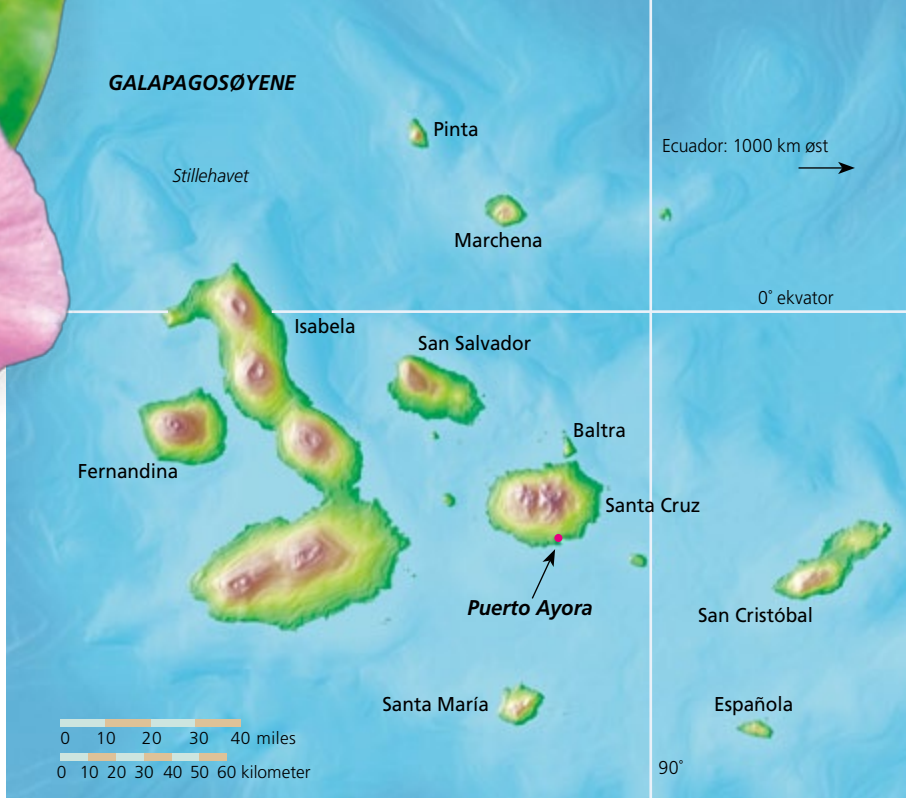
Kraften i tjeneste

Noen av grenens medlemmer og deres familier bor i Santa Cruz' frodige høyland. Her besluttet grenens ledere å stå for et tjenesteprojekt 4. september 2010.

«Eldstenes quorum prøver hver måned å arrangere ett eller to *mingas*», eller tjenesteprojekter, sier Oswaldo. «Vi utfører dem for den som mest trenger tjenesten. Denne gangen skal vi bygge et hus for en søster.»

Halvparten av et hus, egentlig. En uke eller så tidligere hadde medlemmer bygget den første halvparten. Denne dagen brukte mer enn 20 av dem seks timer eller mer på å bygge den andre halvparten, inkludert kjøkken, et vannsamlingsystem og en gangvei rundt huset. Det beskjedne huset sørger for et sted å bo for Elena Cedeño og hennes barn, som ikke var medlemmer av Kirken på den tiden. Alle var ytterst glade for tiden medlemmene brukte og innsatsen de gjorde. (Søster Cedeño og hennes sønn Sebastián ble døpt i januar 2011.)

«Det er ikke noe bedre enn å gjøre tjeneste for folk som trenger det,» sier Oswaldo. Og uttrykket i øynene hans, og også til de andre grensmedlemmene og søsteren de hjalp, vitner om den enhet en slik tjeneste fører til.

Det som virkelig betyr noe

Den tjeneste og gjensidige samhørighet blant medlemmene på Galapagosøyene som har skapt en slik enhet, førte til rike velsignelser i 2007. Det året ledsaget David og Jeanneth Palacios fem familier i grenen, nesten 25 personer tilsammen, til Guayaquil Ecuador tempel.

«Å se disse familiene bli beseglet fikk meg til å føle som om jeg var blitt transportert til himmelen,» sier Jeanneth. «Vi følte sterkt Herrens nærvær. Alle disse fem familiene er svært aktive i dag.»

Under dette besøket til templet ble grens-president Daniel Calapucha og hans hustru, Angela, beseglet, og deres tre barn ble også beseglet til dem. «Templet forvandler en fullstendig,» sier president Calapucha. «Det er i sannhet Herrens hus. Å være sammen som familie i Herrens evangelium forandrer liv. Det er derfor jeg blir værende i denne kirken. Etter å ha blitt beseglet som familie frykter jeg ikke lenger døden. Jeg frykter ikke lenger for å miste min familie når jeg dør.»

Templet har blitt fundamentet for å føle og vite at vår himmelske Fader lever – og hans Sønn, Jesus Kristus, og Den hellige ånd. Det er et vitnesbyrd som ingen kan ta fra meg.»

PROVINSEN GALAPAGOSØYENE

Øyene utgjør en provins i Ecuador. Selv om røft regnet 97 prosent av landet er gjort til nasjonalpark, er det nok plass igjen for de omkring 25 000 innbyggerne til å arbeide innen business, turisme og jordbruk.

Under: Familien Fueres sluttet seg til Kirken i Otavalo, Ecuador, og flyttet senere til Galapagosøyene for å finne arbeid. Nedenfor t.h.: Elena Cedeño (t.v.) med sin søster, Maria. Med Marias hjelp sluttet Elena seg til Kirken tidligere i år.

Hva Galapagosøyene lærer oss

Hvert medlem av Kirken på Galapagosøyene er en pioner i vår tid. Nesten alle de voksne medlemmene er konvertitter, og mange av dem har blitt døpt de siste årene. Alle bidrar til å bygge opp Guds rike på en fjerntliggende øy med knappe ressurser. Mye av maten og all bensin og industrielle og teknologiske produkter må importeres. Den lokale økonomi, selv om den er relativt god, avhenger av den lunefulle inntektskilde som turisme er.

Kanskje det mest stabile på øyene er medlemmenes hengivenhet overfor hverandre og sterke vilje til å bygge opp riket. Denne hengivenhet er like bemerkelsesverdig som den økologisk gjensidige avhengighet til øyene som de bor på. Økosystemet på Galapagosøyene avhenger av levende skapningers sunnhet – både den enkeltes og artens – så

disse lykkes med å samhandle med sine omgivelser.

Turguide og naturforsker André forklarer: «Galapagosøyene lærer oss at et økosystem er som et levende vesen. Det er som et legeme. Det har trykk, væsker og organer. Hvis noe av dette svikter, lider alt.»

Galapagosøyene lærer oss også om det storslagne i Guds skaperverk. Ikke noe er hjemmehørende på Galapagosøyene. Alt liv, alle planter, dyr og folk er importert.

«Hvis man tenker over det,» forklarer André, «er sjansene for at liv skulle oppstå her på Galapagosøyene utrolig. Først måtte lavaen brytes ned så meget at den kunne gi grobunn for liv. Så måtte det skapes kilder til ferskvann. Deretter måtte frø ankomme med mulighet til å spire. Og de måtte kunne bestøve hverandre.»

Deretter måtte levende skapninger ankomme, enten flytende på vannet eller flyvende eller på annet vis. Og medlemmer av begge kjønn måtte innfinne seg på samme tid og sted og i samme tilstand, slik at de kunne formere seg og finne mat og vann. Det finnes tusenvis av dyrearter på Galapagosøyene.

Husk at det nærmeste fastland er 1000 km unna. Det er litt av et mirakel at alle disse betingelsene oppfylles.»

Likevel er det nøyaktig det Herren, i sin uendelige visdom, har fått til å skje.

På samme måte som et økosystem blomstrer når alle dets medlemmer er i harmoni, danner Kirkens medlemmer et slags sosialt og åndelig økosystem. Medlemmene er enkeltpersoner som også er en del av økosystemer kalt familier og menigheter og grener av Kirken. Hvert medlem har en vesentlig rolle og bidrar til frelse og opphøyelse

for seg selv, familien og andre av grenens medlemmer.

Den enkeltes avgjørelser, i likhet med den André tok om å gå i kirken den dagen i 1997, kan ha en varig virkning. Medlemmenes samlede avgjørelser om å bygge opp riket gjennom uselvvisk tjeneste kan for noen synes som ikke stort mer enn et gammelt munnhell. Men for medlemmene på Galapagosøyene er slike avgjørelser helt avgjørende når det gjelder styrken i deres overbevisning, kraften i deres enhet og troen på deres pakter. ■

LANDETS RIKDOM

Mye av jordbunnen på Galapagosøyene består av hard, brutt stein av grovhuggen lava, som er splittet og gjort ujevn av vind og vann. Andre områder er dekket av pærekatu, palo santo-trær og brun og grå vegetasjon. På de yngre øyene, slik som mammuten Isabela, føler man at man har kommet tilbake til tidenes morgen.

Men det er mye liv der også, spesielt på øya Santa Cruz. Der finnes veldige områder av mangrovetrær langs kysten. Etter hvert som landet blir høyere mot nord, forandres klimazonen seg til en frodig, grønn temperatursone, der jordbruk foregår i stor utstrekning, innbefattet dyrking av tropiske frukter og annet.

«Folk tror at Galapagosøyene bare består av stein, lava og fugler,» sier grenspresident Daniel Calapucha. Men han forklarer at de er velsignet med rancher, kveg og frukttrær.

Av eldste
L. Tom Perry

i De tolv apostlers quorum

TRADISJONEN I ET balansert, rettskaffent liv

*Gud velsigne dere med
vilje til og ønske om å*

*være et eksempel i verden og leve et
slikt balansert, rettskaffent liv som
han forventer av sine barn gjen-
nom deres jordiske prøvestand.*

I begynnelsen av den minneverdige musikalene *Spelemann på taket* introduserer Teyve, hovedpersonen, historien ved å si: «I vår lille landsby Anatevka kan man si at vi alle er en spillemann på taket som prøver å spille en pen, enkel melodi uten å brenne nakken. Det er ikke lett. Man kan spørre hvorfor vi oppholder oss her oppe hvis det er så farlig? Vi er her fordi Anatevka er vårt hjem. Og hvordan holder vi balansen? Det kan jeg fortelle dere med ett ord – tradisjon!

«På grunn av våre tradisjoner har vi holdt balansen i mange, mange år... På grunn av våre tradisjoner vet alle hvem man er og hva Gud forventer man skal gjøre.»¹

Jeg og andre eldre medlemmer av Kirken har vært så heldige å leve i en spesiell tid i Kirkens historie. Pioneerperioden har gitt oss store tradisjoner. For at pionerene skulle

overleve, var de avhengige av å utvikle et sterkt samhold. Jeg er tredje generasjons etterkommer av en edel siste-dagers-hellig pionerfamilie, men jeg har kunnet nyte godt av godene i et moderne

hjem, biltransport og høyskoleutdanning.

Men mitt liv var ikke så langt unna pionerens liv, og pionertradisjoner ble fortsatt praktisert i familien, menigheten og i lokalsamfunnet.

I mitt barndomshjem var det tydelig at far og mor var glad i hverandre og i alle sine barn. De var uselviske og viet den beste del av sitt liv til familien. Som familie hadde vi alltid tre måltider sammen hver dag. Det tradisjonelle hjemmet som jeg kjente, blir mer og mer uvanlig i dag. Noen ganger lengter vi etter de «gode gamle dager».

Våre sosiale aktiviteter dreide seg om menigheten eller stedets barneskole. Menigheten kom for å se på når vi deltok i sportsaktiviteter. Menighetsdans involverte hele familien. Feiring av jul, uavhengighetsdagen,

pionerdagen og markedsdager var offentlige begivenheter som hele familien tok del i.

Vi hadde også familietradisjoner. Den erfaring vi tilegnet oss gjennom disse familietradisjonene, lærte oss grunnleggende prinsipper. En morsom tradisjon vi hadde i vår familie, gjorde et varig inntrykk på oss. Da barna i familien fylte ett år, ble de plassert i den ene enden av et rom og familien i den andre enden. Der familien var samlet, ble fire gjenstander plassert på gulvet: en tåteflaske, en leke, en liten sparebøsse og Skriftene. Barnet ble så oppmuntret til å krabbe til gjenstandene og velge en av dem.

Jeg valgte sparebøssen og ble til slutt økonomisjef. Min bror Ted valgte Skriftene, elsket bøker hele sitt liv og ble advokat. Min bror Bob var den velorganiserte i familien. Han krabbet opp og satte seg på Skriftene, plukket opp sparebøssen og plasserte den like ved føttene, satte flasken for munnen med den ene hånden og holdt leken i den andre. Han ble regnskapsfører. Han levde et velbalansert liv.

Ved å bruke disse fire punktene som eksempler vil jeg gjerne drøfte det å leve et balansert liv.

Vårt legeme er et tempel

Melkeflasken representerer vår fysiske helse. Skriftene vitner om hvor viktig vårt fysiske legeme er for vår evige fremgang.

«Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?»

Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere» (1 Kor. 3:16–17).

Herren setter en høy norm for oss når han ber oss betrakte vårt legeme som et tempel.

Jeg har hatt det privilegium å følge Kirkens president til mange tempelinnvielser. Før en innvielse ønsker alltid presidenten å inspisere den håndverksmessige utførelsen i det nye templet, som er av beste kvalitet og vakkert i sin utforming. Området rundt våre templer er alltid det mest attraktive sted i lokalsamfunnene der de blir oppført.

Gå og stå foran et tempel. Studer omhyggelig Herrens hus, og se om det ikke inspirerer deg til å gjøre noen forbedringer i det fysiske tempel som Herren har gitt deg til å huse din evige ånd. Herren har etablert noen grunnleggende normer for hvordan vårt fysiske legeme skal ivaretas. Lydighet mot disse normene er alltid et krav for å bli ordinert til prestedømmet, for å få tempelanbefaling og kall i Kirken.

Noen ganger kan vi føle at folk ikke aksepterer oss så lett på grunn av våre høye normer. Likevel er det noe vi bare ikke gjør. Vi har Visdomsordet, som hjelper oss å leve et sunnere liv, et liv som bidrar til vår vekst og til at vi føler oss vel. Vi har normer, idealer og en livsførsel som mange i verden misunner oss. Jeg har funnet ut at hvis dere lever slik dere skulle leve, legger folk merke til dere og blir imponert over deres tro, og dere øver innflytelse på andres liv.

Jeg tilbragte mitt yrkesliv i varehusbransjen. Fordi jeg tilhørte et lederteam, var det viktig for meg å være sosial sammen med lokale forretningsforbindelser. De fleste av disse sammenkomstene startet med en cocktail. Det var tid for å blande seg med de andre og bli kjent med mennene som tilhørte organisasjonen. Jeg har aldri følt meg vel i slike sosiale samlinger. Til å begynne med ba jeg om mineralvann. Jeg oppdaget fort at mineralvannet ligner mye på

Vi har Visdomsordet, som hjelper oss å leve et sunnere liv, et liv som bidrar til vår vekst og til at vi føler oss vel.

mange av de andre drinkene. Jeg kunne ikke la de andre se at jeg ikke drakk når jeg hadde et glass mineralvann i hendene. Jeg prøvde root beer. Jeg hadde samme problem.

Endelig kom jeg til at jeg måtte ha en drink som klart viste at jeg ikke drakk alkohol. Jeg gikk til bartenderen og ba om et glass melk. Han hadde aldri fått en slik forespørsel. Han gikk ut på kjøkkenet og ordnet et glass melk til meg. Nå hadde jeg en drikk som klart skilte seg ut fra de alkoholholdige drikkene de andre drakk. Plutselig var jeg i sentrum for oppmerksomheten. Det ble sagt mange vitser om drinken min. Melken førte til samtale. Den kvelden møtte jeg flere forretningsledere enn noen gang tidligere under en cocktailstund.

Melk ble mitt valg av drikk ved slike anledninger. Det ble snart alminnelig kjent at jeg var en siste-dagers-hellig. Den respekt

jeg ble vist, overrasket meg virkelig, og det samme gjorde noe interessant som begynte å finne sted. Andre sluttet seg snart til meg og drakk ren melkecocktail!

Våg å være annerledes! Lev opp til de normer evangeliet lærer oss.

«God fysisk og åndelig helse kan hjelpe oss å holde oss på den rette og smale vei,» sa eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i De tolv apostlers quorum. «Herren ga sin helselov i Visdomsordet, "et prinsipp med løfte" som dagens medisinske viten fortsetter å underbygge. (L&p 89:3.) Alle Guds bud, inkludert Visdomsordet, er åndelige. (Se L&p 29:34–35.) Vi må gi oss selv åndelig næring, også mer enn fysisk.»²

Hvor takknemlige skulle vi ikke være for evangeliets læresetninger om hvor viktig det er å holde vårt fysiske legeme rent og verdig til å huse vår evige ånd.

Verdens tant og fjas

Vi lever i en interessant verden. Ønsket om verdslige gjenstander synes overveldende. De rike land blir så sekulære i sin tro og sine handlinger at de mener at et menneske har fullstendig selvstyre. De tror at vi ikke trenger avlegge regnskap for noen eller noe unntatt oss selv og, i begrenset grad, for samfunnet der vi bor.

Skriftene advarer oss: «De søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei og etter sin egen guds bilde – et bilde som er i verdens lignelse, og hvis vesen er en avgud som blir gammel og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store som skal falle» (L&p 1:16).

De samfunn der denne sekulære livsstil slår rot, har en stor åndelig og moralsk pris å betale. Jakten på såkalt personlig frihet uten

hensyn til lover Herren har gitt for å styre sine barn på jorden, vil føre til den forbannelse som ekstrem verdslighet og selviskhet er, forfall av offentlig og privat moral, og at man setter seg opp imot myndigheter. Midt oppe i den sekulære verdens mas, med dens sikre usikkerhet, må det finnes steder som tilbyr åndelig tilflukt, fornyelse, håp og fred.

Som kontrast til denne sekulære livsstil lærte president Spencer W. Kimball (1895-1985) oss hvor viktig det er å søke kunnskap fra Gud:

«I riktig rekkefølge kommer først kunnskapen om Gud og hans handlemåte, som er veien til evig liv. I neste omgang kommer

Jordelivet er tiden vi har til først å lære om Gud og evangeliet og til å utføre ordinansene.

Med den edle egenskap å være til å stole på følger det rykte at en er ærlig og i besittelse av integritet. Dette er karaktertrekk som vil sikre en lang og vellykket karriere.

kunnskap om verdslige ting, som også er meget viktig...

Peter og Johannes hadde liten verdslig utdannelse og ble betraktet som uvitende. Men de kjente til de avgjørende ting i livet, at Gud lever og at den korsfestede og oppstandne Herre er Guds Sønn. De kjente veien til evig liv. Dette lærte de i løpet av noen få tiår av sitt jordiske liv. Deres rettfærdige liv åpnet døren til guderang for dem og til at verdener med evig forøkelse ble skapt. Til dette vil de til slutt trolig trenge en fullstendig kunnskap om vitenskapene. Men mens Peter og Johannes bare hadde noen tiår til å lære og utføre åndelige ting, har de allerede hatt nitten århundrer på seg til å lære om det verdslige eller jordens geologi, og jordens skapningers zoologi og fysiologi og psykologi. Jordelivet er tiden vi har til først å lære om Gud og evangeliet og til å utføre

ordinansene. Når vi har plantet våre føtter trygt på veien til evig liv, kan vi tilegne oss mer kunnskap om verdslige ting...

Verdslig kunnskap, hvor viktig den enn er, kan aldri frelse en sjel, åpne Det celestiale rike, skape en verden eller gjøre et menneske til et godt menneske, men den kan være til stor hjelp for den mann som setter de første ting først og har funnet veien til evig liv, og som nå kan bruke all kunnskap som sitt redskap og sin tjener.»³

Søk det som hører Gud til, der evige belønninger venter deg.

God karakter

Som det står i Lukas 14, forkynte Frelseren:

«For hvem av dere som vil bygge et tårn, setter seg ikke først ned og regner etter hva det vil koste, om han har nok til å fullføre det med?

**Å engasjere seg opp-
riktig og personlig
i skriftstudium gir
tro, håp og løsnin-
ger på våre daglige
utfordringer.**

Ellers kan det hende at han får bygd grunnmuren, men ikke er i stand til å fullføre. Da vil alle som ser det, begynne å spotte ham

og si: Denne mann begynte å bygge, men var ikke i stand til å fullføre» (Lukas 14:28-30).

Når du forbereder deg til fremtiden, må du være sikker på at det du investerer i denne jordiske erfaring, vil gjøre deg i stand til å være sterk og fullføre, og oppnå din evige belønning.

Det går stadig fortere og blir stadig mer komplekst i verden i dag. Det er alltid anledninger for den enkelte til å handle raskt og tape. Mange liker å delta i aktiviteter som gir snarlig gevinst, og misbruker ofte andre som prøver å følge spillereglene som er fastsatt for god praksis. Denne hurtige verden har gjort fristelsen større for folk til å handle ifølge sine egne spillereglene.

Men vi må alltid underkaste oss

innhøstingsloven. «For det som dere sår, det skal dere også høste. Hvis dere derfor sår det gode, skal deres lønn være å høste det gode» (L&p 6:33). Dette er en lov som aldri vil bli opphevet.

«En manns karakter er hans virkelige ego. – Hans omdømme er den mening andre har dannet seg om ham. – Karakteren er i ham – omdømmet er fra andre folk – [karakteren] er substansen, [omdømmet] er skyggen.»⁴

En god karakter er noe du selv må utvikle. Den kan ikke arves fra foreldre. Den kan ikke skapes ved usedvanlige fordeler. Den er ingen gave som følger fødsel, rikdom, talent eller rang. Den er et resultat av din egen innsats. Den er belønningen for å etterleve gode prinsipper og tilkjennegi et dydig og hederlig liv.

Med den edle egenskap å være til å stole på følger det rykte at en er ærlig og i besittelse

av integritet. Dette er karaktertrekk som vil sikre en lang og vellykket karriere. Det største gode du kan lagre, er et omdømme som en person man kan ha tillit til.

Daglig skriftstudium

Nephi skrev følgende om hva han følte for Skriftene: «På disse skriver jeg det som bor i min sjel og mange av Skriftene som er gravert på messingplatene. For min sjel fryder seg over Skriftene, og mitt hjerte fordyper seg i dem, og jeg skriver dem til mine barns lærdom og gagn» (2 Nephi 4:15).

Vi finner et vell av overbevisning og kunnskap i våre Skrifter: Bibelen, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle. Vi kan finne inspirerende tråder gjennom alle. I vårt studium vil vi lett oppdage dem.

Skriftene forkynner at Jesus Kristus er Guds Sønn. Han lever og er vår Forløser og Frelser. Vi skulle følge ham og vise vår kjærlighet til ham ved å minnes ham og ydmykt holde hans bud.

Gjennom hans forsoning er vi i stand til å omvende oss og bli rensset. Vi er hans paktsfolk og skulle alltid holde paktene vi har inngått.

Vi skulle ha tro, omvende oss, bli døpt, motta Den hellige ånd og holde ut til enden.

Å engasjere seg oppriktig og personlig i skriftstudium gir tro, håp og løsninger på våre daglige utfordringer. Hyppig lesing, fordypelse og anvendelse av Skriftenes læresetninger, kombinert med bønn, blir en uerstattelig del av å tilegne seg og holde fast på et sterkt og levende vitnesbyrd.

President Kimball minnet oss på viktigheten av konsekvent skriftstudium da han sa: «Jeg

oppdager at når mitt forhold til Guddommen blir tilfeldig, og når det synes som om ... ingen guddommelig røst taler, er jeg langt, langt borte. Hvis jeg da fordyper meg i Skriftene, blir avstanden mindre og åndeligheten vender tilbake.»⁵

Gjør det til daglig praksis å studere Skriftene.

Et eksempel for verden

Min generasjon dør hurtig ut. Vi er villige til å overlevere fakkelen til en ny og bedre forbedret generasjon siste-dagers-hellige. Vi venter at de vil:

1. Holde sitt fantastiske fysiske legeme rent og hellig som et Guds tempel.
2. La åndelig lærdom og kunnskap fra Gud ha forrang.
3. Være en betrodd generasjon og bruke evangeliets evige sannheter som grunnlag for normer og verdier.
4. Søke lærdom fra de evige sannheter i de hellige skrifter.

Gud velsigne dere med vilje til og ønske om å være et eksempel i verden og leve et slikt balansert, rettskaffent liv som han forventer av sine barn gjennom deres jordiske prøvestand. ■

Fra en tale som ble holdt 15. januar 2010 ved Utah Valley University.

NOTER

1. Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 2–3.
2. Joseph B. Wirthlin, «Den rette og smale vei» *Lys over Norge*, jan. 1991, 60.
3. Spencer W. Kimball, *President Kimball snakker ut om planlegging av ditt liv* (*Lys over Norge*, juni 1982), 48, 49, 50.
4. Henry Ward Beecher, i Tryon Edwards, red., *The New Dictionary of Thoughts* (1944), 67.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 68.

GJØR VÅRT HUS USYNLIG

På slutten av 2. verdenskrig, da jeg var 19 år gammel, kom fiendtlige tropper for å okkupere min hjemby i Europa. En kveld satt mine foreldre og jeg ved bordet da vi hørte kraftig støy. Vi tittet ut gjennom blendingsgardinene, som hang der for å hindre bombeflyene å oppdage huset vårt

om natten, og så at fiendtlige tropper – med sine motorsykler, lastebiler og tanks – kom inn i landsbyen vår fra to forskjellige kanter. Jeg ble svært skremt.

Min far, som alltid var en trofast mann, sa ganske enkelt: «Ikke vær redd.» Stilt overfor det som foregikk like utenfor huset vårt, var dette en merkelig uttalelse. Vi visste alle at soldatene sannsynligvis ville invadere nabolaget for å plyndre folks hjem. Far foreslo at vi skulle knele ved siden av sofaen og be om vår himmelske Faders beskyttelse. Han ba: «Fader i himmelen, vær så snill å gjøre disse soldatene blinde. Gjør vårt hus usynlig så de ikke ser det.»

Etter at han hadde bedt, ba min mor. Så ba jeg. Etterpå gikk vi tilbake til bordet og tittet forsiktig ut av vinduet. Vi så soldatene storme inn i hvert hus i gaten vår. Vårt var det siste i gaten. De nærmet seg huset vårt, men gikk forbi inngangsdøren og til neste gate. Vi så dem gå inn i hvert eneste hus vi kunne se fra vinduet vårt.

Etter en invasjon som varte ca. to timer, lød en kraftig fløytelyd, og soldatene gikk tilbake til kjøretøyene sine. Da de forsvant langsomt, var vi veldig lettet og knelte igjen ned og takket vår himmelske Fader for hans godhet og beskyttelse.

Neste dag hørte jeg fra en fortvilet

Vi tittet ut gjennom blendingsgardinene og så at fiendtlige tropper kom inn i landsbyen vår fra to forskjellige kanter. Jeg ble svært skremt.

venninne at soldatene hadde herjet fryktelig i ethvert hus hun kjente til. Da jeg fortalte henne at de ikke hadde kommet til vårt hus, ble hun sjokkert. Hun sa at hun hadde sett dem gå i retning av oss, og at hun ikke visste om noe hjem i vårt nabolag som de ikke hadde trengt inn i. Vårt hus var det eneste som soldatene hadde latt være i fred.

Jeg vet at vår himmelske Fader hører våre inderlige bønner og besvarer dem. Noen ganger synes det som vi aldri vil få svar, og vi skulle ønske Han ville svare raskere. Men jeg vet at i vårt hjem for 65 år siden svarte han straks. ■

Alice W. Flade, Utah, USA

JEG SAVNET Å FØLE ÅNDEN

Da jeg var 16 år, deltok jeg i et elevutvekslingsprogram for et år. Jeg reiste fra mitt hjem i Ukraina til en liten by i Arizona i USA, der jeg bodde hos en siste-dagers-hellig familie. Jeg hadde aldri hørt om de siste-dagers-hellige før.

Ifølge utvekslingsprogrammet var det ikke tillatt for familien å forkynne for meg, og jeg hadde ikke lov til å bli undervist av misjonærene. Men jeg valgte å gå i kirken sammen med min vertsfamilie og delta i alle Kirkens aktiviteter.

Jeg følte Ånden sammen med familien og følte stor kjærlighet i kirken. På den tiden visste jeg ikke at det jeg

følte, var Ånden, men jeg ble rørt.

Da jeg kom tilbake til Ukraina, savnet jeg sterkt denne følelsen. Jeg husket hvordan livet var da jeg gikk i kirken og etterlevde evangeliets læresetninger. Jeg forsto hva jeg savnet, men det var ingen kirke og ingen misjonærer der jeg bodde, så jeg trodde at jeg aldri ville oppleve den følelsen igjen.

Men omtrent fire år senere banket noen misjonærer på hos meg. Jeg var så glad for å se dem. Mens de var ute og arbeidet, hadde de lyttet til Ånden, som ledet dem til mitt hus. Jeg er så takknemlig for at de var lydige. Jeg ble døpt og bekreftet like etterpå.

Siden da har jeg blitt beseglet i Stockholm tempel til min mann, en hjemvendt misjonær som er fra Russland. Og nå er det et tempel i Kiev. Vi planlegger å reise dit regelmessig.

Templet er det mest strålende sted på jorden. Det er et sted der man kan være nær vår himmelske Fader. Jeg er så takknemlig for at vi i templet kan motta en av de største gaver som vår himmelske Fader har gitt oss: å være beseglet som familie for evig.

Jeg er takknemlig mot medlemmene av den siste-dagers-hellige familien som hjalp meg å føle Ånden, og som førte meg inn på en reise som ledet meg til en egen familie som er beseglet til hverandre for evig.

Victoria Mikulina, Russland ■

Merk: Du kan se en inspirerende video om de unges kulturelle markering i forbindelse med Kiev Ukraina tempel på LDS.org, søk «Kyiv Ukraine Temple video».

GÅ I KIRKEN!

Da jeg gikk det første året på high school, traff jeg en siste-dagers-hellig jente i tegnetimene. Hun øvet stor innflytelse på meg, og jeg ble døpt inn i Kirken.

Etter at jeg var ferdig med high school, bestemte min mor og far seg for å flytte fra California til Idaho. Vi festet tilhengeren vår til bilen og startet nordover. Vi hadde akkurat kjørt gjennom Lovelock i Nevada da jeg begynte å kjøre for fort nedover en liten bakke. Det var ingen stabiliserende stenger til å holde tilhengeren på plass, så den begynte å slingre fra side til side. Jeg hugget i bremsene, og tilhengeren skar ut til siden og sendte oss gjennom en veigrøft. Bilen tippet over til den ene siden og hengeren til den andre.

Heldigvis ble ingen skadet. Men

tilhengeren var et eneste kaos både utvendig og innvendig. Tilhengerfestet var bøyd som en kringle, alle vinduene var knust, og eiendelene våre var spredt overalt.

Folk fra veipatruljen ankom og ringte etter en kranbil. Mor og far visste ikke hva de skulle gjøre. De få pengene de hadde spart, gikk med til bergingsfirmaet. Akkurat da fikk jeg en sterk innskytelse om at jeg skulle gå i kirken neste dag, søndag. Far, som ikke var medlem av Kirken, mente jeg var sprø. Vi måtte samle eiendelene våre og reparere tilhengeren, og fordi han var funksjonshemmet og hadde dårlig helse, var det jeg som måtte stå på. Men innskytelsen om å gå i kirken vedvarte. Jeg ba mor snakke med far for meg. Det gjorde hun, og overraskende

Heldigvis ble ingen skadet i ulykken. Men tilhengerfestet var bøyd som en kringle, alle vinduene var knust, og eiendelene våre var spredt overalt.

nok gikk han med på det.

Søndag morgen fant jeg stedets møtehus og satte meg på bakerste rad i møtesalen idet nadverdsmøtet begynte. Jeg ba om at Ånden ville være med min familie i denne vanskelige tiden.

Etter møtet presenterte en eller to personer seg for meg, og jeg forklarte kort hva som hadde hendt. Deretter dro jeg tilbake til der vi hadde slått oss ned, og tilbragte resten av dagen med å rydde opp.

Mandag morgen hadde vi nettopp begynt å rydde igjen da medlemmer fra menigheten som jeg hadde vært tilstede i, plutselig dukket opp og tilbød hjelp. En glassmester som eide en forretning, sa han ville erstatte alle vinduene i hengeren uten å bli betalt, og en sveiser tilbød seg å rette ut hengerfestet gratis.

Far sa lite, men var åpenbart forbløffet, mor felte tårer av takknemlighet, og min søster og jeg var takknemlige for hjelpen. Da dagen var over, var vi klar til å fortsette turen til Idaho.

Av denne erfaringen lærte jeg at Åndens tilskyndelser er reelle. Jeg vet også at våre bønner ofte blir besvart gjennom andre mennesker, og at det å stole på Herren vil bringe fred og glede. ■

Dwight LeRoy Dennis, Utah, USA

SKULLE VI SELGE DRØMMEHUSET VÅRT?

I 1998 følte jeg at Ånden ville at jeg skulle selge drømmehuset vårt, som vi hadde fullført og flyttet inn i bare fire år tidligere. Siden våre eldste barn etter hvert ble ferdige med videregående skole og snart reiste hjemmefra, ble det tydelig at huset var større og mer kostbart enn vi trengte. Jeg hadde nettopp skiftet jobb, noe som viste meg hvor sårbar min inntekt var for mulige reduksjoner.

Da jeg var tilstede ved generalkonferansens prestedømsmøte i oktober, ble jeg slått av noe president Gordon B. Hinckley (1910-2008) sa. Han talte om vår økonomi og sa til prestedømsbærere: «Tiden er inne til å sette vårt hus i orden.» Deretter advarte han: «Det er tegn på uvær foran oss som vi bør ta hensyn til.»

Senere i talen sa han: «Det kan selvfølgelig være nødvendig å låne for å skaffe seg et hjem. Men la oss kjøpe et hus som vi har råd til, og dermed lette nedbetalingen som stadig vil henge over vårt hode uten barmhjertighet eller utsettelse så lenge som 30 år.»¹

Jeg fortalte min hustru om president Hinckleys rettledning og tilføyde at jeg følte vi skulle selge huset. Til min overraskelse var hun enig.

De neste månedene gjorde vi forberedelser til å selge huset og kjøpe et annet. Det var en langdryg prosess som involverte mange bønner og en familiefaste. Endelig, et år senere

flyttet vi inn i vårt nye hjem, med langt lavere månedlige utgifter.

President Hinckleys ord viste seg virkelig å være profetiske. Året etter nådde USAs aksjemarked sitt høydepunkt da «dot-com»-boblen brast. Deretter fulgte flere år med lav rente, noe vi benyttet oss av til å nedbetale vår pantegjeld.

Nå opplever mange land over hele verden en ny økonomisk krise. President Hinckleys ord er like

Da jeg var tilstede ved generalkonferansens prestedømsmøte, ble jeg slått av president Gordon B. Hinckleys veiledning, som jeg delte med min hustru.

sanne i dag som de var i 1998.

Vi er så lykkelige over at vi fulgte profetens rettledning og Åndens tilskyndelser. Vi har ikke lenger noen pantegjeld, og vi er glad for å se at våre barn lever innenfor rammen av sine midler.

Vi gleder oss til hver generalkonferanse og til veiledningen fra Kirkens ledere. Vi vet at vi vil bli velsignet hvis vi gir akt på deres veiledning. ■
Sullivan Richardson, Nevada, USA

NOTE

1. Gordon B. Hinckley: «Til guttene og mennene», *Liahona*, jan. 1999, 65.

Ba han meg virkelig om **det?**

Av Joelyn Hansen

Jeg satt og stirret vantro da bror Jarman, et medlem av grenspresidentskapet, ventet på mitt svar.

Kanskje han hadde ment å si *lærer* eller *rådgiver*. Men han hadde ikke det. Det jeg hørte, var riktig. Han hadde kalt meg til Hjelpeforeningens president i vår lille gren.

Jeg satt rolig en stund og tenkte over min situasjon. Jeg var bare 27 år gammel og hadde aldri vært gift. Jeg hadde nylig flyttet til området og skulle begynne i ny jobb som journalist. Min lederskaperfaring var begrenset. Jeg hadde hatt flere kall i årenes løp, men aldri noe som dette.

I stillhet spurte jeg meg selv om jeg var gammel nok eller erfaren nok, eller om jeg egentlig hadde evnen til å tjene. Hva hadde jeg å tilby grenens kvinner?

Jeg gikk hjem den kvelden, knelte i bønn og ba min himmelske Fader om veiledning. Etter bønningen følte jeg straks at jeg skulle lese min patriarkalske velsignelse. Jeg leste følgende setning: «Du skal arbeide med det som du har fått i oppdrag å utføre nå, selv mens du er ung.»

Da jeg leste disse ordene, innså jeg at dette ikke handlet om min ekteskapelige status, min alder eller hva jeg kunne gjøre. Det handlet om det Herren *trengte* at jeg skulle gjøre. Jeg tok imot kallet.

Gjennom mitt kall kunne jeg hjelpe folk til

Selv om vi kan tvile på våre evner til å tjene i et kall i Kirken, kjenner Herren oss. Hvis vi er villige til å tjene, kan han gjøre oss kvalifisert til sitt arbeid.

tross for vår forskjellige bakgrunn. Én kvinne som Gud spesielt fikk meg til å tjene, var en kvinne i slutten av 20-årene, en enslig mor med to barn. Det tok meg ikke lang tid å innse at hun og jeg hadde forskjellig livsstil. Jeg var ikke sikker på hvordan jeg kunne være hennes venn, men med tiden utviklet vi et vennskap.

Ved en annen anledning traff jeg en mindre aktiv kvinne. Jeg minnes at jeg kom inn i hennes hjem første gang sammen med misjonærene og visste at hun hadde et vitnesbyrd. Hun trengte bare å bli litt «antent» for å få det til å brenne klarere. Da vi satt i dagligstuen hennes og lyttet til henne, var Ånden sterk og fikk oss til å bære vitnesbyrd om Jesu Kristi forsoning.

De neste månedene kom hun sporadisk til kirken. Men jeg ble stadig ledet av Ånden og bar vitnesbyrd for henne. I dag er hun aktiv og virker i grenen.

Dette var noen av høydepunktene i kallet, men utfordringene var tallrike. Det var en kamp å føle at jeg gjorde nok, å finne balanse mellom kirke og arbeid, og å overvinne følelsen av ikke å strekke til.

Til slutt innså jeg at mye av det jeg var i stand til å gjøre, var gjennom Ånden. Siden har jeg blitt løst fra kallet og har flyttet fra den byen. Men jeg har ofte tenkt over hvordan dette kallet påvirket søstrene – og meg. Takket være det ble jeg klar over at jeg, som ung enslig søster, hadde noe å gi andre etter hvert som vi vokste sammen i evangeliet. Selv om jeg følte meg ukvalifisert til stillingen, arbeidet jeg hardt for å utføre mitt kall. Når jeg gjorde det, følte jeg at Guds hånd veiledet meg og gjorde meg kvalifisert til hans arbeid. ■

Støttet av Hans kjærlighet

Da jeg ble kalt til å være aktivitetsleder for studentene, følte jeg meg fullstendig overveldet. Jeg var sjenert og visste det ville være vanskelig for meg å planlegge aktiviteter. Jeg følte meg fryktelig utilstrekkelig, nervøs og nedfor.

I fortvilelse vendte jeg meg til min himmelske Fader. «Hvordan kan jeg gjøre dette?» spurte jeg. «Jeg er liten og svak.»

Straks følte jeg en fredfylt, liten hvilsken: «Gå i gang, min datter. Jeg er glad i deg.»

Dette svaret fra en kjærlig Fader styrket meg. Styrket av denne tilskyndelsen følte jeg at jeg kunne gjøre hva som helst. Å vite at Han er oppmerksom på meg, at han er glad i meg og at han vil støtte meg var alt jeg trengte for å utføre mitt kall effektivt.

Jeg vet at hva vi enn strever med, elsker vår himmelske Fader oss og hører våre bønner. Når vi vender oss til ham, kan vi motta veiledning og oppmuntring når vi strever etter å utføre våre kall.

Ye Kyung Koo, Korea

Mitt kall er givende

Som enslig voksen har jeg funnet ut at jeg kan bidra positivt i min menighet og finne det givende når jeg tjener i forskjellige kall i Kirken.

For tiden er jeg annenrådgiver i Unge menns presidentskap. Å arbeide i Unge

SØK HJELP FRA VÅR HIMMELSKE FADER

«Jeg vil oppfordre oss alle til å be angående våre kall og søke guddommelig hjelp, slik at vi kan oppnå det vi er kalt til å gjøre. Noen har sagt at "det å erkjenne en makt større enn mennesket selv ikke på noen måte gjør ham ringere." Man må søke, ha tro på, be og håpe at man vil finne. Ingen slik oppriktig bønn vil gå upåaktet hen – det er selve grunnloven i troens filosofi. Guddommelig gunst vil tilfalle den som ydmykt søker den.»

President Thomas S. Monson, «Å lære, å gjøre, å være», *Liahona*, nov. 2008, 67.

menns organisasjon har gitt meg anledning til å gå sammen med diakonene for å samle inn fasteoffer, møte mindre aktive medlemmer av menigheten og være tilstede ved konferanser og fellesaktiviteter. Jeg har også gledet meg over å reise til templet sammen med ungdommen for å utføre dåp for de døde. Mens jeg har hatt dette kallet, har jeg arbeidet hardt for å hjelpe de unge mennene å utvikle seg til menn ved å vise at jeg er glad i dem og verdsetter dem. Disse erfaringene har hjulpet meg å gjøre fremgang åndelig sett og har vært en velsignelse for meg.

Mat Carter, Utah, USA

Kalt til å øve innflytelse

Da jeg ble kalt til veileder for GUF-ungpikene i Unge kvinners organisasjon, tvilte jeg på om jeg kunne fylle dette kallet. Jeg trodde ikke jentene ville like meg eller lære noe av meg, spesielt da jeg innså hvor annerledes alt er for dem enn det var for meg på deres alder.

Denne følelsen endret seg noen uker etter at jeg mottok kallet, da jeg var tilstede ved en aktivitet i Unge kvinner. Her var det en mor som ga uttrykk for hvor takknemlig hun var for Unge kvinners program fordi det styrket hennes datter mot fristelse. Hennes ord hjalp meg å forstå hvor viktig min rolle faktisk er.

Jeg innså at mitt kall dreide seg om mer enn å undervise på søndager og hjelpe til med å planlegge aktiviteter. Det var et kall som gikk ut på å hjelpe disse unge kvinnene å forberede seg til fremtiden – til å reise til templet,

Når vi aksepterer anledninger til å tjene, vil vi finne, slik president Monson lovet, at «guddommelig gunst vil tilfalle den som ydmykt søker den».

tjene i Kirken og bli gode mødre. Jeg trengte å hjelpe dem å forberede seg til livet.

Kall i Kirken kommer fra vår kjærlige himmelske Fader. Han kjenner våre behov og behovene til dem vi betjener. Å vite dette kan hjelpe oss å ha tro på ham og tillit til oss selv, også når vi ikke forstår hvorfor vi blir gitt et spesielt oppdrag, eller når vi ikke føler oss sikre på vår evne til å utføre et kall. Vi kan være takknemlige for våre anledninger til å tjene og for at vi er verdige til å ha et kall, og

vi kan benytte anledningen til å lære så mye vi kan mens vi går fremover i evangeliet.

Georgina Tilialo, New Zealand

Jeg bærer vitnesbyrd gjennom musikk

Selv om jeg vokste opp i Kirken, ble jeg mindre aktiv da jeg var 18. Da jeg senere flyttet fra Øst-Tyskland til Frankfurt, ble jeg invitert til å bo hos en familie i Kirken. Jeg visste at dette kunne være en mulighet for meg til en ny begynnelse og til å bli aktiv i Kirken igjen.

Like etter at jeg hadde flyttet til Frankfurt, ble jeg kalt til medlem av presidentskapet for områdets senter for unge voksne. Kallet innebar å koordinere Institutt-klasser, familiens hjemmeaftener og andre aktiviteter. Det krevde mye arbeid, men det var verdt det, for senteret er en stor velsignelse for unge voksne i området.

Takket være dette kallet fikk jeg vite om et kor for unge enslige voksne, og jeg ble med i koret. Koret reiste på en konsertturné til Polen og Den tsjekkiske republikk. Det var en stor opplevelse, og jeg elsket anledningen til å bære vitnesbyrd gjennom musikk. Jeg ble enda gladere da jeg mottok en e-post noen uker senere hvor det sto at noen hadde sluttet seg til Kirken på grunn av en av våre konserter.

Etter hvert som jeg gikk inn for å utføre mitt kall, kunne jeg styrke andres vitnesbyrd, og mitt eget vitnesbyrd om evangeliet ble også styrket. ■

Felix Seidl, Tyskland

MOTTA HJELP FRA ANDRE KILDER

Et nytt kall kan være overveldende når du strever etter å lære dine nye ansvarsoppgaver. Men det er mange hjulpekilder du kan benytte. Disse ressursene, sammen med bønn om veiledning og hjelp fra vår himmelske Fader, vil hjelpe deg å vite hvordan du kan fylle ditt kall og velsigne andre i din tjeneste.

- **Håndbøker.** Håndbøker hjelper til med å forklare ansvarsoppgaver. Når du mottar kallet, skal du begynne å studere informasjonen i håndboken som angår ditt spesielle ansvarsområde.

- **Biskopsrådet, grenspresidentskapet eller andre ledere.** Vær ikke redd for å be ledere om hjelp. Dette er en god måte å lære hva som skal gjøres.

- **Noen som tidligere har hatt dette kallet.** Disse personene kan ha erfaring eller råd som vil være nyttige for deg. Men husk at kallet nå er ditt, og du kan søke inspirasjon som hjelper deg å tjene effektivt.

- **Kirkens netsted.** LDS.org inneholder mye informasjon og hjelpemidler. Et sted å begynne kan være å velge "Serving in the Church." Klikk på "Handbook 2" Velg så et språk.

«Hva kan jeg svare når mine venner sier at ikke noe menneske kan se Gud?»

Vennene dine har trolig lest de få versene i Bibelen som sier at ingen kan se Gud (se 2 Mosebok 33:20; Johannes 1:18; 1 Timoteus 6:14–16; 1 Johannes 4:12). Disse versene ser ut til å motsi andre vers i Bibelen som sier at menn – som Jakob, Abraham, Moses og Jesaja – har sett Gud (se 1 Mosebok 18:1; 32:30; 2 Mosebok 33:11; Jesaja 6:1). Vi har heldigvis Joseph Smiths oversettelse av Bibelen, som klargjør de fire skriftstedene som sier at ingen kan se Gud. Profetens inspirerte revisjoner av disse versene forklarer at *syndige* mennesker ikke kan se Gud – bare de som tror. Og selv da må en rettferdig person bli forandret – forklaret – for å se Gud (se D&C 67:11). I beretningen i Den kostelige perle om Moses som ser Gud, forklarer Moses at det var hans åndelige, ikke naturlige, øyne som så Gud (se Moses 1:11).

Du kan la dine venner få vite at «vi tror at Bibelen er Guds ord så langt som den er riktig oversatt» (8.trosartikkel). Du kan også bære vitnesbyrd om Joseph Smith og om Skriftene i de siste dager, som hjelper oss å forstå at «de rene av hjertet ... skal se Gud» (Matteus 5:8).

Se Ham åndelig

Alma forkynte at hele naturen vitner om en høyeste Skaper på grunn av naturens mangesidighet og harmoni (se Alma 30:44). Dette er en fin anledning for deg til å vitne for dine venner om at du kan føle Hans nærhet i ditt daglige liv gjennom Den hellige ånd. Du kan også forklare at vi virkelig trenger å se Gud for å tro at han er der. Det er derfor vi har tro. Hvis vi kunne se ham, trengtes det ikke stor innsats for å tro og følge ham gjennom livet. Det vil komme en tid da vi vil se ham på den andre side av sløret. Inntil da er din tro nok til åndelig å se hans hånd i ditt liv.

Janel E., 18 år, Washington, USA

Gud elsker meg

En jeg delte rom med på skolen spurte meg en gang om hvordan jeg kunne tro på noe jeg ikke kunne se. Jeg svarte at det var fordi jeg kan føle Den hellige ånd, som vitner om at Gud kjenner meg, og dette styrker min tro og gir min sjel fred. Jeg kan ikke se ham, men jeg vet at han elsker meg fordi jeg har tro og føler hans Ånd.

Samuel P., 18 år, Lara, Venezuela

Vi må åpne vårt hjerte

Få mennesker har noensinne sett Gud mens de var på jorden, men vi har alle blitt berørt. Vi ser alt han har skapt, alle velsignelsene han gir, og vi kan alle føle hans kjærlighet. Jeg føler det best nå jeg bærer vitnesbyrd. Så lenge vi åpner våre øyne og vårt hjerte, vil vi se Gud overalt rundt oss, så vel som i hverandre, hans barn.

Katelyn E., 16 år, California, USA

Vi vil stå for ham

Når mine skolevenner spør hvorfor jeg tror på Gud når jeg aldri har sett ham, forklarer jeg at vi ikke har sett Gud fordi det ikke er tiden for oss til å se ham. Når vi har oppstått, vil vi komme frem for ham for å bli dømt (se L&P 137:9). Deretter bærer jeg vitnesbyrd og forklarer at det å ha tro betyr å stole på og ha håp. Hvis de har tro, vil de se Gud slik jeg ser ham – med mitt hjertes øyne.

Daiana V., 18 år, Santa Cruz, Argentina

Svarene tar sikte på å gi hjelp og perspektiv, og er ikke å betrakte som offisielle uttalelser om Kirkens lære.

Han visste det var sant.

En dag underviste min ledsager og jeg et ektepar, og vi fortalte dem at Faderen og Sønnen hadde vist seg

for Joseph Smith som svar på hans bønn. Mannen sa at ingen kunne se Gud. Akkurat da varslet uret mitt at vi måtte dra hjem. Vi dro fra dem den dagen uten å besvare uttalelsen.

Neste dag leste jeg et skriftsted i Bibelen som lyder: «Når det gjelder en profet som dere, så gir jeg, Herren, meg til kjenne for ham i syner» (4 Mosebok 12:6). Jeg visste at dette skriftstedet ville hjelpe denne broren å tro.

Neste gang vi besøkte dem igjen, snakket vi om profeter. Jeg viste ham dette skriftstedet, og hans ansiktsuttrykk forandret seg. Øynene ble fylt av tårer, og han sa: «Det er sant. Det er mennesker som er beredt til å se Gud.» Senere fortalte vi ham om profeter i Mormons bok som har sett Gud, og han visste at det var sant.

Eldste Diaz, 25 år; Mexico Mérida misjon

Tro på at Gud eksisterer

Normalt ser vi ikke Gud, men vi kan føle hans Ånd. Han ønsker at vi skal bli kjent med ham ved å lese Skriftene og ha tro på ham. Hvis vi har tro på ham, trenger vi ikke se ham for å vite hvem han er og at han eksisterer. Profeter, som Moses

og Joseph Smith, som faktisk har sett Gud, måtte bli forklart for å se ham.

Aaron F., 12 år; Oregon, USA

Bær vitnesbyrd

En venninne stilte meg en gang dette spørsmålet, og jeg spurte henne hvor hun hadde fått denne ideen fra.

Hun fortalte meg at en mann hadde vist henne det i Bibelen. Da mintes jeg Johannes 1:18, hvor det står at ingen kan se Herren. Takket være Seminaret husket jeg andre skriftsteder i Bibelen som sier at menn som Moses og Jakob, som var fylt av Den hellige ånd, så Gud. Derfor kunne jeg trygt svare min venninne og bære vitnesbyrd.

Luis M., 17 år; Mato Grosso, Brasil

UBESTRIDELIG KUNNSKAP OM AT HAN LEVER

«Utvikle en sterk trang til å få vite at Gud lever. Denne trangten får oss til å grunne på det

som hører himmelen til – til å la alt rundt oss som viser at Gud finnes, røre ved vårt hjerte.

Med et mildt hjerte er vi beredt til å gi akt på Frelserens appell om at vi "gransker Skriftene" (Johannes 5:39 og ydmykt lærer av dem.

Vi er da klare til oppriktig å be vår himmelske Fader i vår Frelser Jesu Kristi navn om å få vite om det vi har lært, er sant. De fleste av oss vil ikke få se Gud slik profetene har gjort, men Åndens milde, små tilskyndelser – de tanker og følelser som Den hellige ånd gir oss i vårt sinn og i vårt hjerte – vil gi oss en ubestridelig kunnskap om at han lever og at han elsker oss.»

Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum: «Bli kjent med Gud vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus», Liahona, nov. 2009, 32.

NESTE SPØRSMÅL

«Pornografi ødelegger meg. Hva kan jeg gjøre for å omvende meg og komme ut av avhengigheten?»

Send oss ditt svar innen 15. september 2011 til:
 Liahona, Questions & Answers 9/11
 50 E. North Temple St., Rm. 2420
 Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
 Eller send e-post: liahona@ldschurch.org

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende opplysninger og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Av eldste
Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers
quorum

DEN ENESTE SANNE OG LEVENDE KIRKE

Vårt første ansvar og vår første hensikt er å vitne om Jesus Kristus for en verden som trenger å vite om hans guddommelige misjon. På grunn av dette store ansvar vil jeg tale om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som den eneste sanne og levende kirke. Ved å gjøre dette vet jeg at jeg taler imot den mektige trenden som kalles «politisk korrekt».

Vår tids populære mening er at alle kirker er sanne. Ideen om at alle kirker er like sanne, er faktisk læren til antikrist, noe som illustreres av beretningen om Korihor i Mormons bok (se Alma 30). Den beretningen ble gitt for å gi oss en viktig lærdom i vår tid.

En åpenbaring gitt til profeten Joseph Smith i 1831, ikke lenge etter at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige var blitt organisert, handlet om de som hadde mottatt «kraft til å legge denne kirkes grunnvoll». Herren henviste deretter til Kirken som «den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate som jeg, Herren, har velbehag i» (L&P 1:30).

På grunn av denne Herrens erklæring omtaler vi denne, hans kirke – vår kirke – som den «eneste sanne kirke». Noen ganger gjør vi dette på en måte som i stor grad vekker anstøt hos folk som tilhører andre kirker eller som bekjenner seg til andre filosofier. Men Gud har ikke lært oss noe som skulle

få oss til å føle oss bedre enn andre. Det er riktig at alle kirker og filosofier inneholder elementer av sannhet, noen mer enn andre. Gud elsker i sannhet alle sine barn. Og Hans evangelieplan er utvilsomt for alle hans barn, alle ifølge Hans egen timetabell.

Hva betyr det så at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den eneste sanne kirke?

Tre elementer – (1) en fullstendig lære, (2) prestedømmets myndighet og (3) vitnesbyrd om Jesus Kristus – forklarer hvorfor Gud har erklært og hvorfor vi som hans tjenere hevder at dette er den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate.

1. En fullstendig lære

Da Jesus Kristus var på jorden, underviste han i fylde av sin lære, som er den plan vår himmelske Fader har utarbeidet for evig fremgang for sine barn. Senere gikk mange av disse sannheter i evangeliet tapt ved at de ble utvannet av prinsipper eller filosofier som var fremherskende i den verden der kristendommen ble forkynt, og gjennom politiske ledes manipulerings. Vi kaller dette tap av fylde av sannheten for Frafallet.

Mange kirkesamfunn eller filosofier i verden i dag innehar og inneholder i større eller mindre grad sannheter som Gud åpenbarte i tidligere tider, sammen med en blanding av

Hva betyr det at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den eneste sanne kirke?

Prestedømmets myndighet måtte bli gjengitt av de oppstandne personer som hadde innehatt den på jorden. Denne prestedømsmyndighet, sammen med de nødvendige nøkler til å lede dens virksomhet, finnes i denne kirke og ingen annen.

menneskers filosofier eller manipulasjoner. Vi tror at de fleste religiøse ledere og tilhengere er oppriktig troende som elsker Gud og forstår og tjener ham etter beste evne. Vi står i gjeld til de menn og kvinner som beholdt troens og lærdommens lys levende gjennom århundrene ned til vår tid. Vi ønsker at alle fra andre kirker eller trosretninger som undersøker vår kirke, skal beholde alt de har som er godt, og komme og se hvordan vi kan tilføre noe til deres forståelse av sannhet og deres lykke når de følger dette.

Fordi så mye gikk tapt under frafallet, var det nødvendig at Herren gjenga fylden av sin lære. Dette ble innledet med det vi kaller Joseph Smiths første syn.

Fylden av Jesu Kristi evangelium begynner med forsikringen om at vi levde som ånder før vi kom til jorden. Den bekrefter at dette jordelivet har en hensikt. Den lærer oss at vårt største mål er å bli som våre himmelske foreldre. Vi kan bli dette ved å kvalifisere oss til den herliggjorte celestiale tilstand og de forhold som kalles opphøyelse eller evig liv, som vil gjøre oss i stand til å forevige våre familieforhold gjennom evigheten.

Jesu Kristi lære, når vi forstår den fullt ut, er den plan som gjør det mulig for oss å bli det Guds barn er ment å bli. Denne plettfriske og fullkomne tilstand vil finne sted etter en rekke av pakter, ordinanser og handlinger, en oppsamling av riktige valg og fortsatt omvendelse. «Dette liv er tiden til å forberede seg til å møte Gud» (Alma 34:32). Dette er gjort mulig gjennom Jesu Kristi forsoning og ved lydighet mot hans evangeliums lover og ordinanser.

Jesu Kristi gjengitte evangelium er omfattende, universelt, barmhjertig og sant. Etter

jordelivets nødvendige erfaring vil alle Guds sønner og døtre oppstå og komme til et herlighetsrike som er mer fantastisk enn noe menneske på jorden kan fatte. Med bare få unntak vil også de svært ugudelige til syvende og sist gå til et strålende – men lavere – herlighetsrike. Alt dette vil finne sted takket være Guds store kjærlighet til sine barn, og alt er gjort mulig takket være Jesu Kristi forsoning og oppstandelse, «han som forherliger Faderen og frelser alle sine hendes gjerninger» (L&p 76:43).

2. Prestedømmets kraft

Det andre og absolutt vesentlige kjennetegn på den «eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate» er prestedømsmyndighet.

Bibelen er klar på at prestedømsmyndighet er nødvendig og at denne myndigheten måtte overdras ved håndspåleggelse av personer som innehadde den. Man mottar ikke prestedømmets myndighet på grunn av et ønske om å tjene eller ved å lese Skriftene. Fordi denne prestedømsmyndigheten gikk tapt under frafallet, måtte den gjengis av oppstandne personer som hadde innehatt den på jorden, og som ble sendt for å overdra den. Dette fant sted som et ledd i evangeliets gjengivelse, og denne prestedømsmyndighet, sammen med nødvendige nøkler til å lede dens virksomhet, finnes i denne kirke og i ingen annen.

Fordi vi har prestedømmets myndighet, er lederne og de korrekt bemyndigede medlemmene av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i stand til å utføre de nødvendige prestedømsordinanser som dåp, Den hellige ånds gave og forrettelse av nadverden.

Vi er ikke fundert på verdens visdom eller menneskers filosofier. Vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus er basert på Guds åpenbaringer til sine profeter og til oss personlig.

Prestedømmets nøkler, som vår kjære profet, president Thomas S. Monson innehar, og enhver annen profet og president i Kirken, gjør ham berettiget til åpenbaring på vegne av hele Kirken. Denne kirken er «levende» fordi vi har profeter som fortsetter å gi oss Herrens ord som er nødvendig for vår tid.

3. Vitnesbyrd om Jesus Kristus

Den tredje grunn til at vi er den eneste sanne kirke, er at vi har den åpenbarte sannhet om Guds natur og vårt forhold til ham, og derfor har vi et unikt vitnesbyrd om Jesus Kristus. Det er betydningsfullt at vår tro på Guds natur skiller oss fra de formelle trosbekjennelser til de fleste kristne trossamfunn.

Trosartiklene, vår eneste formelle troserklæring, begynner slik: «Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd.» Vi har denne tro på Guddommen felles med resten av kristenheten, men for oss betyr den noe annet enn for de fleste. Vi hevder at disse tre medlemmer av Guddommen er tre adskilte og spesielle personer, og at Gud Faderen ikke er en ånd, men en herliggjort person med et fysisk legeme, og det samme er hans oppstandne Sønn, Jesus Kristus. Selv om de er adskilt i identitet, er de ett i hensikt.

Joseph Smiths første syn viste at de fremherskende oppfatninger av Guds og Guddommens natur var usanne og ikke kunne føre deres tilhengere til den fremtid som Gud ønsket for dem (se Joseph Smith – Historie 1:17-19). En etterfølgende utgyltelse av nyere åpenbaring klargjorde betydningen av denne grunnleggende sannhet og ga oss Mormons bok. Denne nye bok med hellig skrift er et annet vitnesbyrd om Kristus. Den bekrefter de

bibelske profetier og læresetninger om Kristi natur og misjon. Den forsterker vår forståelse av hans evangelium og hans læresetninger under hans virksomhet på jorden. Den inneholder også mange læresetninger som gjør at vi kan vite sannheten av disse ting.

Vi er ikke basert på verdens visdom eller menneskers filosofier – hvor tradisjonelle eller respekterte de enn måtte være. Vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus er basert på Guds åpenbaringer til sine profeter og til oss personlig. (Se 1 Korinterbrev 2:1-5; 2 Nephi 28:26.)

Hva får så vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus oss til å bekrefte?

Jesus Kristus er Gud den evige Faders enbårne Sønn. Han er denne verdens Skaper. Gjennom sin uforlignelige virksomhet på jorden er han vår lærer. På grunn av hans oppstandelse vil alle som noensinne har levet, oppstå fra de døde. Han er Frelseren, hvis sonoffer betalte for Adams synd og åpnet døren for oss til å bli tilgitt for våre personlige synder, slik at vi kan bli renset for å vende tilbake til Gud vår evige Faders nærhet. Dette er det sentrale budskap til profetene i alle tidsaldre.

Jeg bekrefter høytidelig mitt vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangeliums sannhet. Han lever, og hans evangelium er sant. Han er verdens lys og liv (se L&p 34:2). Han er veien til udødelighet og evig liv (se Johannes 14:6). For meg er miraklet med Jesu Kristi forsoning ufattelig. Men Den hellige ånd har gitt meg et vitnesbyrd om dens sannhet, og jeg kan fryde meg over å kunne bruke mitt liv til å forkynne den. ■

Fra en tale som ble holdt på et seminar for nye misjonspresidenter 25. juni 2010.

En sang og en bønn

Da Dillon ikke traff den høye tonen, strakte han seg enda høyere for å få den hjelpen han trengte.

Dillon har et fryktelig problem: Hans største talent er også hans største frykt. «Jeg elsker å synge,» sier den 16 år gamle tonganske gutten, «men ikke foran mennesker. Jeg blir for redd.»

Tenk dere hans blandede følelser da Kirken i Tonga kunngjorde at det skulle holdes stemmeprøver for å produsere en tongansk lydversjon av Det gamle testaments Seminar-pensum. Han var både begeistret og vettskremt.

Tre sanger på lydinnspillingen krever en mannlig vokalist. Da Dillon hadde sunget sangen som han skulle prøve på, overrasket produseren ham ved å be ham synge en sang til av sangene på lydsporet. Enda så nervøs han var, gjorde han det, og produseren sa: «Vi har funnet vår gutt.»

Til sin store begeistring – og fortvilelse – fikk Dillon anledning til å synge alle de tre sangene.

Dillons talent, Dillons frykt

Dillon, som er medlem av the Ma'ufanga menighet, Nuku'alofa Tonga stav, gjør det utmerket på skolen. Han er en av omkring 10 prosent av tonganske elever som blir utvalgt til å gå på den offentlige skole. Han liker også Seminar. «Han vekker oss tidlig så han kan komme seg til Seminar,» sier hans mor, Malenita Mahe.

Men å synge er det han elsker – selv om hans familie ikke engang visste han kunne synge før han ble bedt om å synge solo under et Primær-program et år.

«Dillon har alltid vært sjenert,» sier hans mor.

Han sang så bra på Primær-programmet at han ble bedt om å synge under en konferanse for Nuku'alofa Tonga stav. Etter det var han hektet.

Han sa til sin mor: «En dag skal jeg bruke mitt talent for Gud.» Etter at han var blitt valgt til å synge på lydopptaket, sa han til henne: «Mor, jeg brukte mitt talent.»

Dillons eldre bror, Sione, sier at han prøver å oppmuntre Dillon til å synge. «Jeg ville være henrykt om jeg hadde talentet hans,» sier han. «Alle ønsker at han skal dele det med andre.»

«Jeg liker at han synger,» sier hans søster, Pea.

«Jeg ønsker å synge som ham en dag,» sier hans ni år gamle bror, Paula.

Dillon er takknemlig for familiens støtte. «Jeg elsker familien min,» sier han. «Jeg er sikker på at jeg med deres hjelp kan gjøre min svakhet til styrke.»

Han strakte seg høyere

Mens Dillon arbeidet med staben for å synge inn sangene, strevde han med én tone. «Jeg klarte ikke å treffe den,» sier han. «Vi øvet i timevis.»

Utmattet og motløs dro han endelig hjem den kvelden. Han visste at han neste morgen måtte synge inn sangen.

«Jeg gikk rett inn på rommet mitt og ba min himmelske Fader hjelpe meg,» sier han.

Alt han tenkte på, var hvor viktig lydinnspillingen ville være for de 50 000 medlemmene av Kirken i Tonga, samt tusener andre som snakker tongansk rundt i verden.

«Det var en av de lengste nettene i mitt liv,» sier han.

Etter en lang natt med bønn og bare litt søvn gikk Dillon til opptaksstudioet og traff tonen.

«Halleluja,» husker han at han sa. «Jeg var lykkelig.»

Vær ikke redd

Ett av Dillons favorittskriftsteder er Josva 1:9: «Vær frimodig og sterk! Frykt ikke, og vær ikke redd! For Herren din Gud er med deg i alt det du tar deg fore.»

Dillon satte dette løfte på prøve, og han lærte at det var sant. «Jeg gjorde mitt beste. Jeg anstrengte meg og la hele

For å høre en av Dillons sanger fra
 Det gamle testaments lydopptak
 kan du gå inn på liahona.lds.org.

min sjel i sangene så tilhørerne vil være i
 stand til å føle Ånden.»

Etter hvert som Dillon vokser fra frykten
 og blir fortrolig med sine talenter, innser
 han at han har mottatt en mengde hjelp –
 ikke bare fra familien, men fra sin himmel-
 ske Fader.

«Jeg vet,» sier han, «at Gud besvarer mine
 bønner.» ■

Sang i Singapore

Ungdom i Singapore stav lærte om velsignelsene ved offer og hardt arbeid da de øvet på en musikkpresentasjon.

Av Michelle Hsieh og Cerys Ong

Da vekkeruret ringte klokken fem om morgenen, kom 17 år gamle Yee Mun Lim seg ut av sengen og gjorde seg klar for dagen. Hun dro hjemmefra til Seminar klokken 5:20. Klokken 6:30 skyndte hun seg til skolen, der hun oppholdt seg til klokken 19 for undervisning og aktiviteter. Deretter skyndte hun seg til stavssenteret med offentlig transport for å øve til stavens musikalske fremføring.

Dette var vanlig rutine for de fleste unge i Singapore stav hver fredag i fem måneder. Noen ganger ble de innhentet av utmattelse og tretthet, men det hørtes ingen klager eller beklagelser i løpet av hele forberedelsen til den musikalske fremføringen, *Når en profet taler*, for de unge følte at offeret var verdt det. «Dette er den mest utrolige, ærbødige, åndelig oppløftende, morsomme og hjertevarmende begivenhet jeg noen gang har deltatt i,» sa Yee Mun fra Singapore 2. menighet.

Hvordan det hele begynte

«Vår første hensikt var å forene de unge,» sa Kate Loreto, stavens president for Unge kvinner. «Vi har

ungdom i åtte forskjellige menigheter og fra forskjellig kulturell bakgrunn. Det er vanskelig for dem å være sammen. Derfor tenkte vi, hvorfor ikke lage et musikkspill for å bringe dem sammen?»

Lederne valgte musikk inspirert av listen over V'er fra president Gordon B. Hinckley (1910–2008).¹ Denne musikken og sangen ble valgt «for at de unge kunne ta til seg teksten i sangene, føle Ånden og etterleve normene,» sa Connie Woo, som var leder for produksjonen. «Vi ønsket å involvere så mange unge som mulig,» sa søster Woo. Tilsammen deltok 78 unge.

Kanskje ikke alle de unge kom av samme grunn til å begynne med, men nesten alle fortsatte å komme til øvelsene fordi de gledet

Vitnesbyrd og vennskap ble styrket da de unge fra Singapore stav opptrådte sammen.

ikke bare hvordan man tar avgjørelser basert på evangeliets normer og samarbeider med andre, men hun var også tilfreds med hvordan ungdommen så ut.

Canden Petersen, 15 år, fra Singapore 1. menighet ble utpekt til korformann for å se til at alle øvelsene gikk ordentlig for seg. Det var bl.a. hans ansvar å gi noen i oppdrag å holde bønn, sammenkalle de unge til øvelser og leker, og gi beskjed om plassering på scenen. «Jeg ble også bedt om å få noen unge menn til å hjelpe til med å sette opp og ta ned kulisene og se til at de unge utførte sine oppdrag,» sa han. «Jeg følte at dette ansvaret var godt for de unge. Forhåpentligvis hjalp det dem å forstå at Herren kaller ledere nå, og ikke bare fra de voksnes rekker. De kan og skulle opp-

Amanda Ho

Olivia Hoe

Michael Lee

Yee Mun Lim

Candan Petersen

seg over vennskapet, sangen og, fremfor alt, Ånden.

De blir involvert

Etter at temaet var valgt og øvelsene organisert, ble de unge tildelt forskjellige oppgaver i produksjonen og plassert i forskjellige komitéer som falt sammen med deres talenter.

Ally Chan, 18 år, fra Singapore 2. menighet meldte seg frivillig til kostymekomitéen. «Vi måtte velge noe som var sømmelig, noe som var veldig viktig, og det måtte være økonomisk, ungdommelig og på samme tid ta seg godt ut på scenen,» sa hun. Hun lærte

holde sine ledere uansett alder eller erfaring.»

Kandace Lim, 18 år gammel, fra Woodlands menighet påtok seg mange roller, bl.a. som medlem av kostymekomitéen, koreografkomitéen, fotokomiteen og også ved å synge solo. Hun sa om sine mange oppgaver: «Det var mor som inspirerte meg til å påta meg disse oppdragene. Hun lærte meg at hvis du får anledning til å tjene, skal du gjøre det. Hvis vi aksepterer oppgaven og gjør vårt beste, vil Herren absolutt hjelpe oss gjennom enhver vanskelighet vi kan møte.»

I tillegg til disse administrative oppgavene trengtes det også utøvere. John Lee, 17 år, fra

Clementi menighet var en av de modige sjeler som meldte seg til å synge solo. Hans grunn var enkel: «Jeg liker å synge! Og det får meg til å føle meg spesiell.»

Ezra Tadina, 17 år, fra Woodlands menighet følte ikke at han kunne synge, så han fant en annen måte å bidra på. «Jeg valgte å være involvert,» sa han, «og jeg er faktisk den som berettet den delen om å være involvert. Jeg føler budskapet fordi jeg vet det er sant.»

Ikke noe lite offer

Øvelsene foregikk fra november 2009 til mars 2010. I løpet av denne tiden samlet de unge seg i stavssenteret for å øve hver fredag kveld, unntatt på helligdager. Tiden og forpliktelsen som ble krevd av de unge, var ikke noe lite offer, tatt i betraktning den anstrengende timeplanen til en typisk ungdom fra Singapore.

Olivia Hoe fra Bedok menighet, som går første året på ungdomsskolen, valgte å delta fordi «uansett hvordan livet behandler meg, er det ved dagens slutt evangeliet som vil holde meg oppreist og dra meg gjennom vanskelighetene. Å vite at det er En som passer på meg og elsker meg fullstendig, gir meg stor trøst, og jeg synes det er mer enn nok til å klare meg bra hver dag.»

Mange av de unge hadde andre forpliktelser, men de visste at Herren hadde stukket ut en sti for dem. Dette var tilfellet for 16 år gamle Amanda Ho fra Singapore 2. menighet. «Jeg hadde dansetrening, noe som kolliderte med noen av øvelsene til musikalen, men mirakuløst nok forandret skolen tidene for treningen, noe som gjorde at jeg kunne komme til musikaløvelsene,» forklarte hun.

Tiden er inne

Etter måneder med øvelser var musikkstykket endelig klart for fremføring. Takket være

Kandace Lim

Ezra Tadina

Ally Chan

Cerys Ong

John Lee

tenåringenes entusiastiske kunngjøring tropet mer enn 700 tilskuere opp for å se dem i løpet av tre forestillinger. Når de unge delte sitt budskap gjennom sanger, dans, instrumentalmusikk og sitt eget vitnesbyrd, ble mange av tilskuerne grepet.

Gruppen ble også utfordret til å invitere venner som ikke var medlemmer, til forestillingen og gjøre den til en misjonæranledning. Michael Lee, 18 år, tok denne utfordringen alvorlig. «Jeg inviterte seks venner, og tre av mine kamerater fra skolen og en lærer kom,» sa han. Deres opptreden gjorde spesielt inntrykk på læreren. «Han sa at det var en stor opplevelse. Han ba til og med om et eksemplar av heftet *Til styrke for ungdom*. Han sa at han følte kraften gjennom de mange håpefulle ungdommene.»

Ledernes første hensikt, som var å bringe de unge sammen, var i sannhet oppfylt. «Da jeg satt der og så opp på hver enkelt av dem under forestillingen, ble jeg fylt av glede,» sier søster Woo. «Det dreide seg ikke om hvor godt de tok seg ut, hvor godt de sang og spilte, eller hvor godt de fremførte beretningene. Det dreide seg ikke om hvilken skole eller hvilket land de kom fra. De var ett.»

Musikkens budskap

Musikkspillet bidro til at mange fikk et sterkere vitnesbyrd. Noen forteller at de nynner melodiene og synger ordene i sangene overalt, og budskapet i sangene hjelper dem gjennom de daglige utfordringene. Mange av dem ble ikke bare gode venner, men åndelig støtte som kan løfte hverandre opp når de opplever tunge tider. De kan hjelpe hverandre å holde seg på den smale sti og vokse åndelig. ■

NOTE

1. De ni V'ene er å være takknemlig, være smart, være involvert, være ren, være trofast, være positiv, være ydmyk, være rolig, be ofte. Se Gordon B. Hinckley, *Way to Be!* (2002). Se også «En profets retledning og bønn for ungdom», *Liahona*, apr. 2001, 30.

VÆR PIONERER I vår tid

Kirkens ledere har forklart oss om betydningen av våre bidrag i dag.

Vi er alle pionerer

«Jeg har ingen forfedre blant det nittende århundres pionerer. Men helt fra min første tid som medlem av Kirken har jeg følt et nært slektskap med disse første pionerene som krysset slettene. De er mine åndelige forfedre, slik de er for hvert eneste medlem av Kirken, uansett nasjonalitet, språk eller kultur ...

Når nå budskapet om Jesu Kristi gjengitte evangelium blir mottatt rundt om i verden, er vi alle pionerer i vår egen sfære og situasjon.»

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap: «Gi akt på profetenes røst», *Liahona*, juli 2008, 3.

Den første generasjon velsigner alle

«Ved at dere var den første i deres familie til å ta imot evangeliet, ble dere første generasjon, en utvalgt generasjon hvorigjennom tidligere, nålevende og fremtidige generasjoner kan bli velsignet ...

«... I Kirken leser og taler vi mye om pionerer i Kirkens tidligste historie. De var første generasjons medlemmer, akkurat som dere ...

Deres arv kan bli deres siden dere også er medlemmer av første generasjon. Vær trofaste, tjen deres medmennesker, velsign deres familie og ta riktige valg. Dere er førstegenerasjon, en utvalgt generasjon til velsignelse for tidligere, nålevende og fremtidige generasjoner.»

Eldste Paul B. Pieper i De sytti: «Den første generasjon», *Liahona*, nov. 2006, 11, 13.

Alle trenges

«Det er behov for oss alle for å fullføre det verk som ble påbegynt av pionerene for over 175 år siden og videreført gjennom påfølgende tiår av trofaste hellige i alle generasjoner. Vi må tro slik de trodde. Vi må arbeide slik de arbeidet. Vi må tjene slik de tjente. Og vi må overvinne slik de overvant ...

«... Herren ber oss ikke om å laste opp en håndkjerre, han ber oss om å styrke vår tro. Han ber oss ikke om å gå over kontinentet, han ber oss gå over gaten for å besøke vår nabo. Han ber oss ikke om å ofre alle våre jordiske eiendeler for å bygge et tempel, han ber oss gi av våre midler og vår tid til tross for de påkjenninger dagens levesett påfører oss, for å kunne fortsette å bygge templer og så regelmessig gå i de templene som allerede er oppført. Han ber oss ikke dø som martyrer, han ber oss leve som disipler.

Dette er en fantastisk tid å leve i, brødre og søstre, og det er opp til oss å videreføre den rike tradisjon med trofast engasjement som har kjennetegnet tidligere generasjoner av sistedagers-hellige.» ■

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, «Guds sannhet vil gå fremad», *Liahona*, nov. 2008, 83, 84.

DET ER EN VEI UT

Når vi synder, maler vi oss selv inn i et hjørne.
Omvendelse er den eneste veien ut.

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum deler noen tanker med oss om dette emnet.

Hva kan jeg lære av Skriftene?

Det sentrale formål med all hellig skrift er å fylle vår sjel med tro på Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus.

Fra «Den velsignelse Skriftene er for oss», Liahona, mai 2010, 33–35.

Skriftene utvider vår erindring ved å hjelpe oss til alltid å minnes Herren og vårt forhold til ham og Faderen. De minner oss om det vi visste i vårt førjordiske liv.

Skriftenes beretninger om andres tro styrker vår egen.

Profetenes ord, som Herren kaller hellig skrift, strømmer til oss nesten uavbrutt via TV, radio, Internett, satellitt, CD, DVD og på trykk. Herren forteller oss utvilsomt med denne velsignelsen at vårt behov for Skriftene er større enn noen gang før.

Skriftene lærer oss om prinsipper og moralske verdinormer. I Skriftene finner vi levende fremstillinger av velsignelsene ved å overholde sanne prinsipper.

REFLEKSJONER OG SPEILBILDER

«Til min Gud setter jeg min lit» (Salmene 56:5).

Av Sheila Kindred

Basert på en sann historie

Jeg hengte skolesekken inn i skapet og så speilbildet mitt i det store speilet på døren. Jeg stanset og så på den løse hestehalen min, den krøllete skjorten og de sigende sokkene. Jeg husket min Primær-lærers ord: «Du er en spesiell datter av vår himmelske Fader. Han har mange velsignelser i vente for deg i fremtiden.»

Jeg lente meg fremover og speidet inn i speilet i håp om å kunne se fremtiden. Hvordan ville jeg se ut når jeg ble 12 eller 22? Ville jeg være pen? Ville jeg være flink? Ville jeg gifte meg i templet? Ville jeg ha vakre barn? Dette var mine drømmer, men var det velsignelser som Gud hadde i vente for meg?

«Hva ser du på?» Det var mors milde stemme.

Jeg så speilbildet av mor som sto bak meg i døren.

«Meg,» sa jeg. «Det er bare meg i speilet.»

Mor kom inn og så over skulderen min. «Bare deg» er en svært spesiell person,» sa hun.

«Det var det Primær-læreren min sa. Hun sa at min himmelske Fader har mange velsignelser i vente for meg.

Hva har livet i vente for meg?»

«Kom inn på rommet mitt. Jeg vil vise deg noe,» sa mor.

På soverommet åpnet mor en liten eske og tok ut et håndspeil i sølv.

«Det er nydelig,» sa jeg og følte på bokstaven *B* som var inngravert på baksiden.

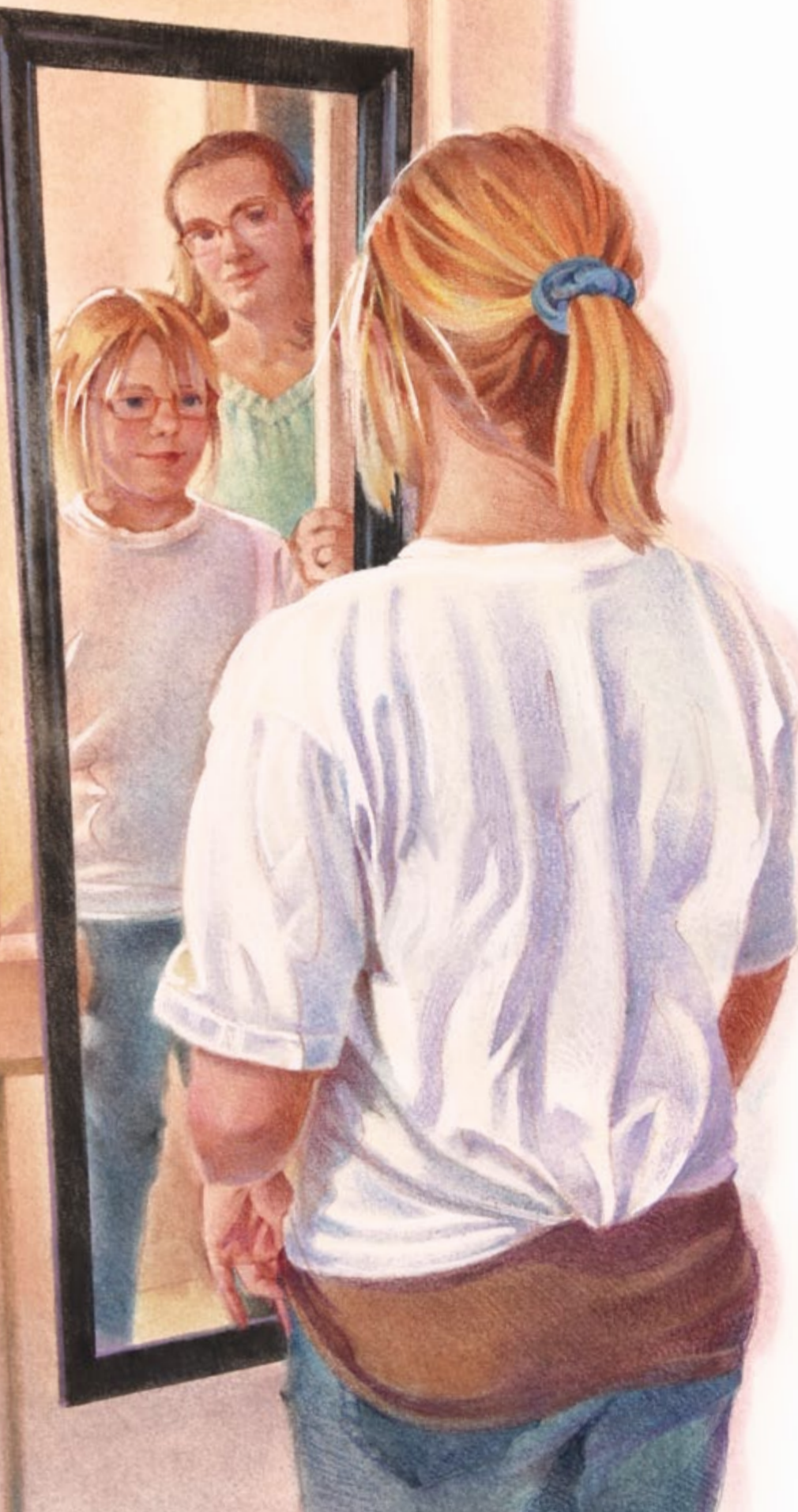
«Dette var min bestemors speil,» sa mor. «Når jeg pusser dette speilet, prøver jeg å se for meg hva bestemor Beatrice så når hun tittet i det. Kanskje hun først så en liten pike, slik som deg, og drømte om fremtiden.

«Jeg kan tenke meg de lysende, glade øynene hun så når hun så på sine lange fletter i speilet før hun ble døpt. Visste du at hun ikke kunne bli døpt før hun var 18 år gammel?»

Jeg ristet på hodet. «Nei.»

«Og etter at hun hadde giftet seg med bestefar, fikk hun en liten datter som levde i bare to dager. Jeg ser for meg at øynene hun da så i dette speilet, var hovne av tårer.

«Mange år etterpå kan hun ha sett sitt glade speilbilde da hun forberedte seg til å reise til templet for å bli beseglet til sin mann og sine tre barn.

«Søk deres herkomst. Det er viktig å kjenne, i den grad det er mulig, de som kom før oss. Vi oppdager noe om oss selv når vi lærer om våre forfedre.»

President Thomas S. Monson: «Konstante sannheter for skiftende tider», *Liahona*, mai 2005, 21.

Som eldre kvinne kan hun ha brukt dette speilet når hun satte en hatt på hodet før hun gikk til møtene i Hjelpeforeningen.

Og til slutt, som gråhåret enke, kan hun ha sett den tapre besluttsomheten i øynene da hun levde mange år alene, men var trofast til enden.»

«Velsignet vår himmelske Fader oldemor?» spurte jeg.

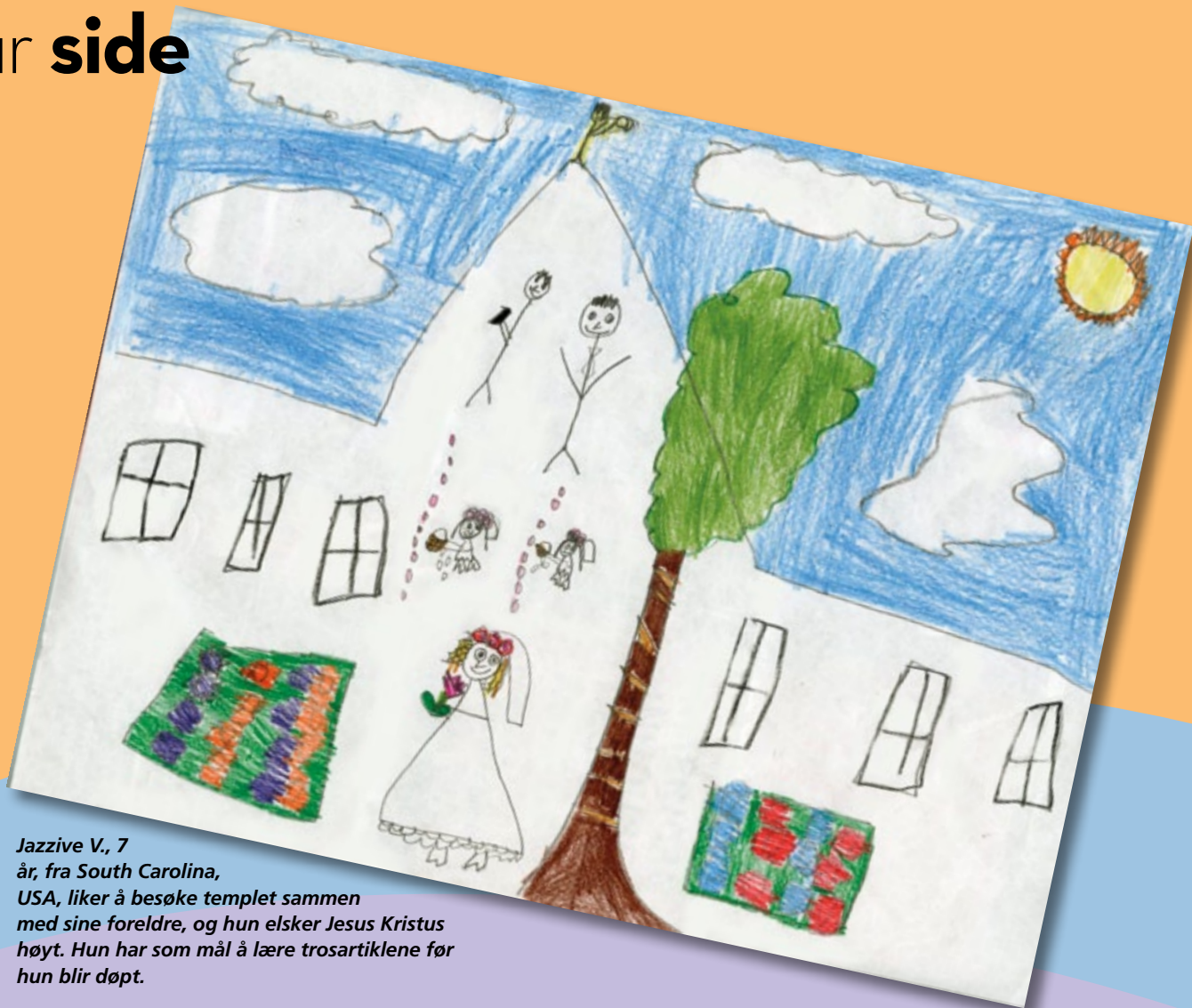
«Ja, det gjorde han,» sa mor.

«Var oldemor lykkelig og tilfreds med livet?»

«Ja. Det var ikke akkurat slik hun hadde planlagt. Noe var svært vanskelig, men hun satte sin lit til Gud, og de erfaringene hjalp henne å bli mer lik ham.»

«Jeg trenger vel egentlig ikke å se fremtiden,» sa jeg og la sølvspeilet forsiktig tilbake i esken. «Jeg vil bare stole på min himmelske Fader og følge ham.»

«Jeg er sikker på at Gud har et fantastisk liv i vente for deg,» sa mor. «Og hvis du følger ham, vil det ansiktet du til slutt ser i speilet, gjenspeile hans ansikt. Da ville virkelig en drøm bli oppfylt.» ■

Jazzive V., 7 år, fra South Carolina, USA, liker å besøke templet sammen med sine foreldre, og hun elsker Jesus Kristus høyt. Hun har som mål å lære trosartiklene før hun blir døpt.

JEG FØLTE ÅNDEN

Som jeg gjør hver kveld, knelte jeg en kveld ned ved sengen min før jeg skulle legge meg, og ba. Men etter at jeg hadde bedt den kvelden, følte jeg meg gladere enn noen gang før. Jeg vet at jeg følte Den hellige ånd den kvelden.

Lisa E., 12 år, Tyskland

Daniela M., 8 år, fra Costa Rica, liker familiens hjemmeaften og snakke med familien. Hun liker å leke med sin bror Rodolpho. Yndlingsfargen hennes er mørk rød.

Rodolpho M., 6 år, liker å lese om Jesu Kristi fødsel i Skriftene. Hans yndlingsfarge er blå. Han er glad i sine foreldre fordi de tar seg av ham og er glad i ham.

JEG KAN FØLE GODT

Når jeg gjør noe galt, sier jeg at jeg er lei meg og prøver å gjøre det bedre. Når jeg gjør det rette, hjelper Den hellige ånd meg å føle godt. Jeg ønsker å ha den gode følelsen inni meg bestandig. Da Alma den yngre i Mormons bok gjorde noe galt, omvendte han seg og gjorde det rette. Han ble et godt eksempel.

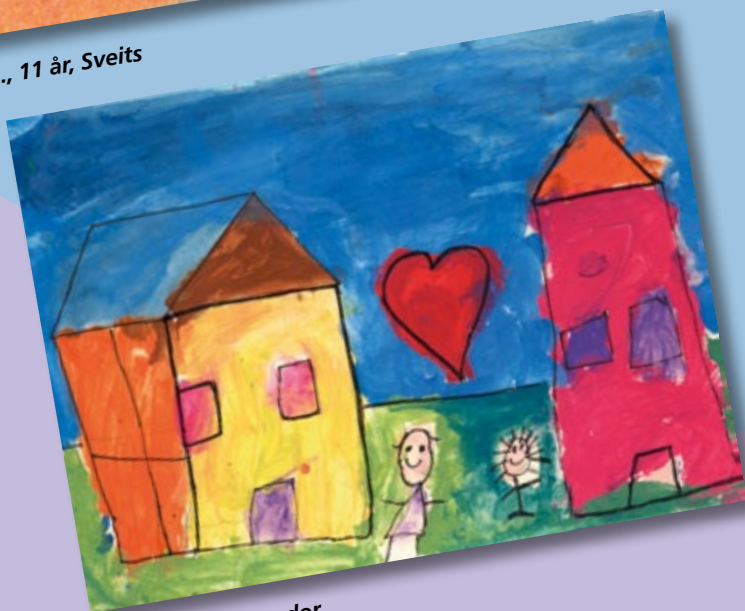
**Jared Y., 5 år,
Vest-Malaysia**

Fynn S., 10 år, Tyskland

Valery R., 11 år, Sveits

Juan G., 6 år, Ecuador

Hvis du ønsker å sende noe til Vår side, kan du sende det som e-post til liahona@ldschurch.org, med «Our Page» i emnelinjen. Hvert bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder (må være fra 3 til 12 år gammelt), pluss mors eller fars navn, menighet eller gren, og stav eller distrikt, og mors eller fars skriftlige tillatelse (e-post aksepteres) til å bruke barnets fotografi og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Mitt legeme er Guds tempel

«Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere? ... Guds tempel er hellig, og det er dere» (1 Korinterbrev 3:16-17).

Av Vicki F. Matsumori

Lukk øynene og se for deg et tempel. Hvilken farge har det? Hvor stort er det? Har det noen vinduer? Har det spir? Hvor mange?

Alle templene til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er forskjellige. Salt Lake tempel i Utah har grå granittvegger og seks spir. Det er forskjellig fra Cardston Alberta tempel i Canada, som har murvegger, men ingen spir. Selv om alle templene ser forskjellig ut, er alle vakre og bygd for samme formål. De er steder der spesielle ordinanser

finnes sted. Disse er nødvendige for at vi skal kunne vende tilbake til vår himmelske Fader.

Du er som et tempel. Du ser annerledes ut enn alle andre, men du er også et hus for Guds ånd – Den hellige ånd. Apostelen Paulus sa: «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere? ... Guds tempel er hellig, og det er dere» (1 Korinterbrev 3:16-17). Ditt legeme er et tempel for din ånd.

På samme måte som du behandler templer med respekt, skulle du behandle ditt legeme med respekt. Du kan gjøre det ved å adlyde

Visdomsordet (se L&p 89, ved å kle deg sømmelig og ved å holde kroppen ren. Du skulle også holde ditt hjerte og sinn rent ved bare å lese, lytte til og se på «ting som vår himmelske Fader finner behag i» (se Mine evangelienormer).

Når du er ren i sinn og kropp, kan du motta store velsignelser. ■

Aktivitet

Finn veien gjennom labyrinten. Når du kommer til et skilt, velger du Ja- eller nei-veien alt etter om bildet enten hjelper deg eller ikke hjelper deg å behandle ditt legeme som et Guds tempel. Å velge riktige veier vil føre til templet.

Tegn bilder av fire andre ting som er gode for deg. Klipp ut og plasser bildene dine over bildene av gode valg i labyrinten.

Jesus velsigner barna

Av Diane L. Mangum

Jairus og hans hustru satt ved siden av datterens seng og var bekymret. Datteren ble sykere for hver time som gikk, og de var redd for at hun skulle dø. De visste bare om én ting til de kunne gjøre for å hjelpe henne.

Jairus løp ut på gatene i Kapernaum for å prøve å finne Jesus fra Nasaret. Jairus visste at Jesus hadde helbredet folk. Kanskje Jesus ville komme og helbrede hans datter.

Nede ved stranden samlet folk seg der Jesus hadde gått ut av en båt. Jairus presset seg frem gjennom mengden til han sto ved siden av Herren. Jairus falt ned på sine knær og fortalte Jesus at hans datter var syk og holdt på å dø.

Jairus ba ham inntrengende: «Kom og legg hendene på henne, for at hun kan bli helbredet og leve!»

Jesus gikk med ham, og mange fulgte dem.

Et bud kom løpende mot dem og fortalte Jairus at hans datter allerede var død. Det var for sent for Jesus å komme for å hjelpe. Jesus sa til Jairus: «Frykt ikke, bare tro!»

JAIRUS

Jairus var en viktig mann i Kapernaum. Han var forstander for synagogen der alle jødene i området gikk for å dyrke Gud.

Da de kom til Jairus' hus, hørte de høy gråt og jammer. Det var mange folk i huset. De gråt av sorg.

Jesus gikk inn i huset og ba dem ikke gråte, for piken var ikke død, men sov bare. Noen lo av Jesus. De visste at piken var død.

Jesus sendte da alle de støyende menneskene ut. Han tok med seg Jairus og Jairus' hustru, sammen med sine apostler Peter, Jakob og Johannes, inn i rommet der piken lå i sengen.

SORG

Når noen døde på Jesu tid, betalte familier gråtekoner for at de skulle komme hjem til dem og gråte høyt og spille sørgelig musikk på fløyte. En person ble begravet innen 24 timer etter at han eller hun var død.

Jesus tok piken ved hånden og sa:
«**Pike**, jeg sier deg: Stå opp!»

Piken sto opp. Foreldrene var forundret og jublet. Deres datter levde!

Jesu helbredet og velsignet barn også ved andre anledninger. En dag i Perea samlet mange seg rundt Frelseren og hørte ham undervise. Noen bragte sine barn til Jesus så han kunne velsigne dem.

Jesu disipler så barna og prøvde å sende dem bort. Jesus hadde det travelt med

mange mennesker, og det virket som de ikke syntes barna var så viktige. Men Jesus sa til disiplene: «La de små barn komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike hører slike til!»

Deretter tok Jesus hvert barn i sine armer. Han la sine hender på deres hode og velsignet dem. Jesus sa til de voksne at de trengte å være like ydmyke som de små barna. ■

Fra Markus 5:21–24, 35–43; 10:13–16.

Damsel (norsk bibel: pike) betyr pike eller ung kvinne.

Finn mennesker å undervise

Når misjonærer ber, studerer Skriftene og bærer vitnesbyrd, viser de sin lydighet og gjør seg verdige til å motta Herrens hjelp. Bruk anvisningene i nøkkelen, og hjelp disse misjonærene å finne en familie som ønsker å lære om evangeliet. Når du for eksempel ser at misjonærene ber, går du til bildet til høyre. ■

Start

Mål

Flytt til høyre

Flytt til venstre

Flytt ned

**«Måtte vi være ...
gode naboer i våre
lokalsamfunn, idet
vi strekker oss ut til
personer fra andre
trossamfunn så vel
som våre egne.»**

President Thomas S. Monson
Fra generalkonferansen i april 2011

Bare én mynt

Av Chad E. Phares

Basert på en sann historie

«Om det jeg gir er smått, så viser det min tro og takk til Ham som gir alt godt» («Til Herren gir jeg tiende», Liahona 2006).

1. Daniel stirret på mynten på kommoden sin. Han hadde sett på den i noen minutter. Det så ikke så mye ut.

Daniel, er du klar til å dra til kirken?

Ja, far. Jeg kommer straks.

2. Daniel puttet mynten i lommen og løp for å ta igjen familien.

3. Da Daniel og familien kom til kirken, tok han en tiendeslipp og konvolutt utenfor biskopens kontor.

Far, kan du hjelpe meg å fylle ut denne?

Naturligvis.

4. Hvor mye tiende betaler du i dag?

Ikke så mye. Bare denne.

Daniel, er dette 10 prosent av pengene du har tjent?

Ja.

Da er det helt i orden.

5. Daniel limte igjen konvolutten og ga tienden til biskopen. Biskopen tok ham i hånden.

Daniel lurte på om biskopen ville ha tatt ham i hånden hvis han hadde visst at det bare var én mynt i konvolutten.

7.

Du vet ikke hva den ene mynten vil betale for. Kanskje den kan betale for å trykke én side i Mormons bok, eller kanskje den vil hjelpe til med å betale for en av steinene som brukes til å bygge et tempel.

6. Jeg er stolt av deg, Daniel. Å betale tiende er et godt valg.

Jeg vet det, far, men det var bare én mynt.

8. Daniel hadde aldri tenkt på tiende på den måten før. Han begynte å tenke på alle de måtene hans tiende kunne hjelpe andre på.

Jeg går ut fra at du har rett, far. Jeg er glad for at jeg kan betale tiende – selv om det bare er én mynt.

Hvordan **tiende** brukes

Tiende brukes til å hjelpe til med misjonærarbeid, bygge templer og møtehus, utgi Skriftene og mange andre ting. Se på tegningene av noe av det tiende brukes til. Sett ring rundt den tegningen i hver rad som er forskjellig fra de andre.

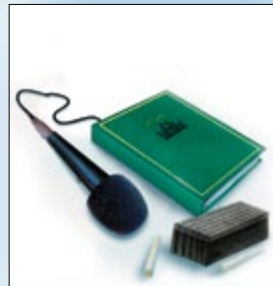
Misjonærarbeid

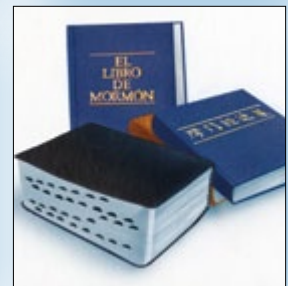
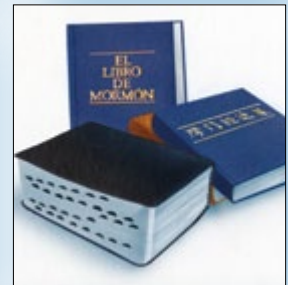
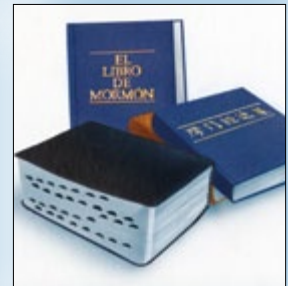
Templer

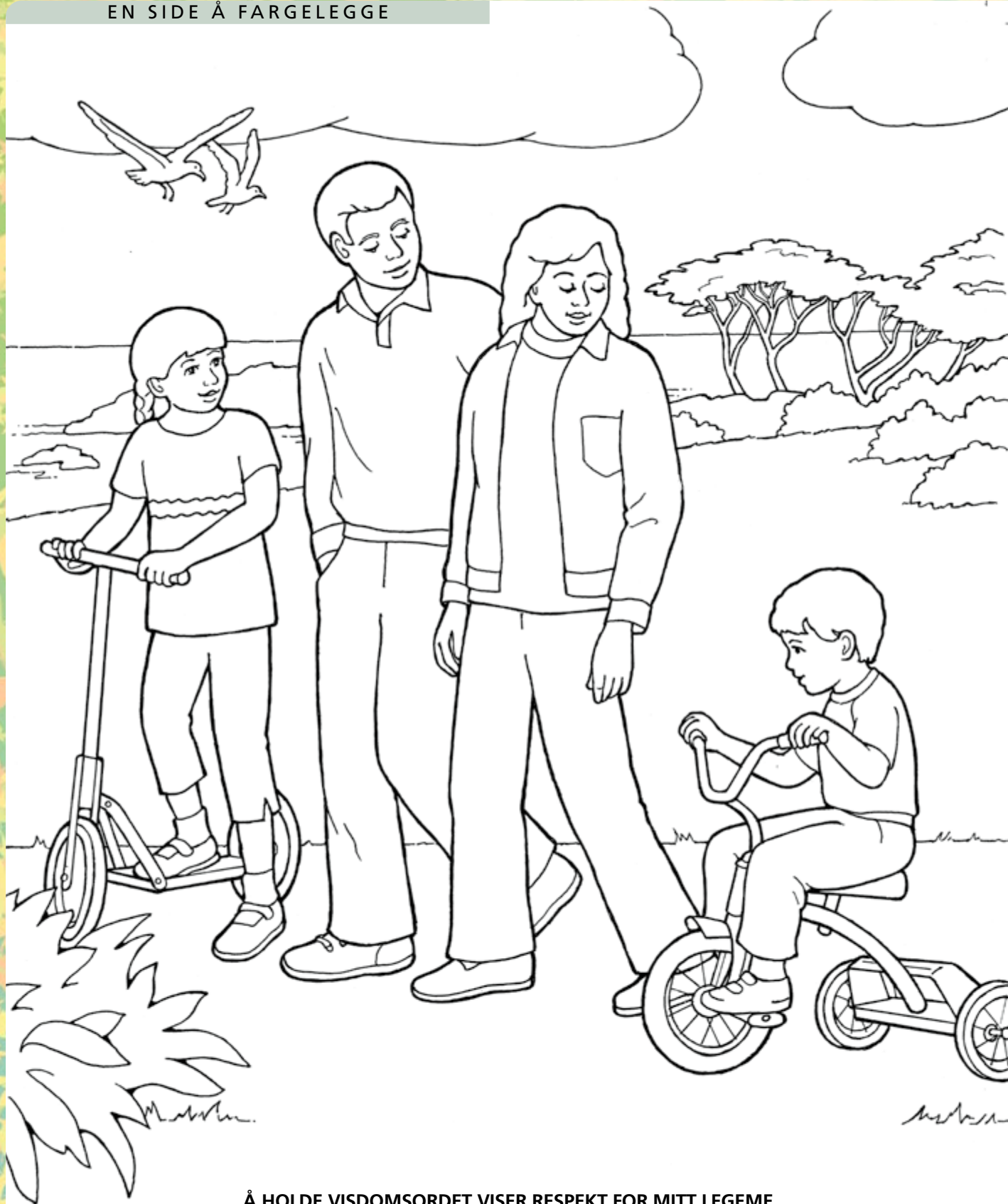
Møtehus

Skriftene

T.V.: ILLUSTRASJONER: JOE FLORES

Å HOLDE VISDOMSORDET VISER RESPEKT FOR MITT LEGEME

«Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere? ... Guds tempel er hellig, og det er dere» (1 Korinterbrev 3:16-17).

Liahona og **Ensign** fokuserer på Mormons bok i oktobernummeret

Kirkens tidsskrifter gir fra tid til annen ut et nummer som fokuserer på ett viktig tema. I år vil oktobernummeret av *Liahona* og *Ensign* fokusere på Mormons bok.

Tre viktige spørsmål vil bli behandlet: Hva er Mormons bok? Hvorfor har vi Mormons bok? Hva betyr Mormons bok for meg?

Tidsskriftet vil ta for seg Mormons boks historie, medlemmers personlige erfaringer med den, forslag til skriftstudium og informasjon om hvordan den angår vår tid. Vitnesbyrd og kunnskap om Mormons bok fra 15 levende profeter og apostler, så vel som alle Kirkens tidligere presidenter, vil være innlemmet gjennom hele nummeret.

“Det er styrke i vitnesbyrdene til dem som leder Kirken,” sier Jenifer Greenwood, en av redaktørene for *Liahona*. “Deres vitnesbyrd bygger på Mormons bok, sluttsteinen i vår religion. Vi har et stort ønske om at medlemmene skal føle disse vitnesbyrdene.”

Medlemmene oppfordres til å bruke dette nummeret av tidsskriftet på to måter, sider eldste Paul B. Pieper i De sytti, leder for Undervisningsavdelingen.

“Først og fremst skulle medlemmer og misjonærer lese det til egen oppbyggelse og for å styrke sitt vitnesbyrd om Mormons bok,” sier han. “For det annet skulle de dele bladet med andre,

for eksempel mindre aktive medlemmer og dem som ikke er medlem av Kirken.”

“Vi ønsker at dette nummeret skal være et skritt på veien til å faktisk åpne selve Mormons bok og lese den med fornyet iver,” sier søster Greenwood. “Det er godt å snakke om Mormons

bok, lese om Mormons bok og lære om Mormons bok, men det er Mormons bok selv som omvender, som bringer mennesker nærmere Gud.”

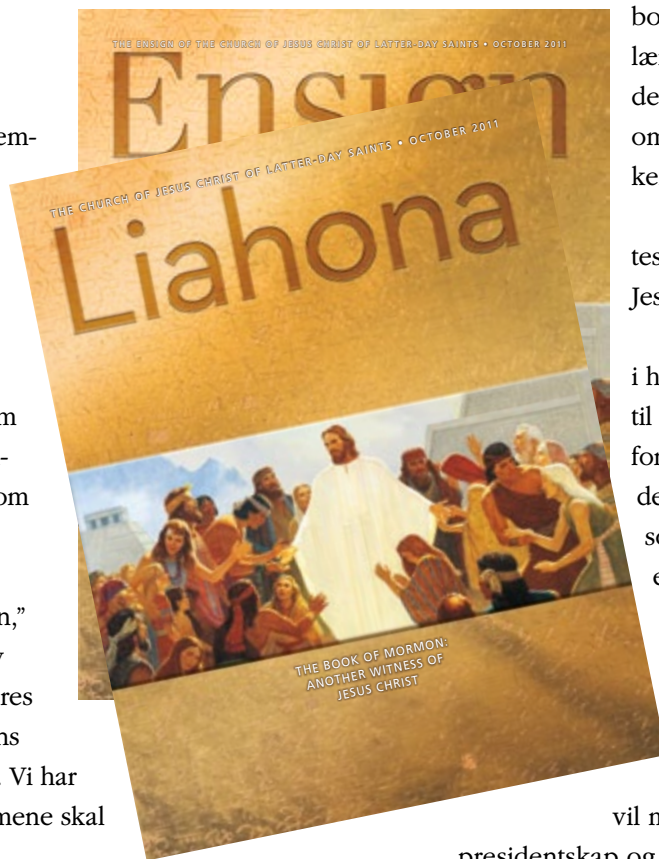
Mormons bok har tålt tidens test og prøvelser, og står sentralt i Jesu Kristi evangelium.

“Dette nummeret er utarbeidet i håp om at det vil gi inspirasjon til familier og enkeltpersoner som forsøker å forstå, praktisere og dele med andre de læresetninger som finnes i Mormons bok,” sier eldste Pieper.

Oktobernummeret vil være tilgjengelig på 42 språk. Alle medlemmer oppfordres til å gjøre seg kjent med dets innhold. Ytterligere 39 språk

vil motta budskapet fra Det første presidentskap og besøkende lærerinnere budskap fra nummeret. Hele nummeret vil også være tilgjengelig på nettstedene for *Liahona* og *Ensign* på mange språk.

Medlemmer som ønsker å abonnere, gi et abonnement i gave eller få flere eksemplarer av Mormons bok-nummeret, kan besøke sitt nærmeste distribusjonssenter eller gå inn på store.lds.org. ■

Oktobernummeret av *Liahona* og *Ensign* vil fokusere på Mormons bok.

Nye misjonspresidenter er kalt

Kirken offentliggjorde navnene på 127 nye misjonspresidenter tidligere i år. De fleste av dem begynte i sitt tre år lange kall i juli i år.

Misjon	Ny president
Alaska Anchorage	N. Warren Clark
Albania Tirana	Andrew M. Ford
Alpene tyskspråklige	Richard L. Miles
Argentina Buenos Aires vest	Douglas B. Carter
Argentina Mendoza	Sergio E. Avila
Argentina Resistencia	Raymond S. Heyman
Argentina Rosario	Hugo L. Giuliani
Argentina Salta	Juan J. Levrino
Arizona Phoenix	R. Scott Taylor
Arizona Tucson	Roger E. Killpack
Arkansas Little Rock	Daniel Bay Gibbons
Baltikum	Jeffrey G. Boswell
Benin Cotonou	Robert F. Weed
Bolivia Cochabamba	Dan L. Dyer
Brasil Brasilia	Helcio L. Gaertner
Brasil Florianopolis	J. Joel Fernandes
Brasil Fortaleza	Francisco A. Souza
Brasil Maceió	Mauricio G. Gonzaga
Brasil Manaus	H. Moroni Klein
Brasil Recife	Rubens C. Lanius
Brasil Rio de Janeiro	Geraldo Lima
Brasil Salvador	James W. Hart
Brasil São Paulo Interlagos	R. Pacheco Pinho
Brasil São Paulo nord	Marcus H. Martins
Brasil São Paulo syd	John S. Tanner
Brasil Vitória	J. Araújo Bezerra
California Anaheim	Bradford C. Bowen
California Arcadia	Jorge T. Becerra
California Fresno	Larry Gelwix
California Riverside	Paul F. Smart
California Roseville	John G. Weston
California Sacramento	H. Benson Lewis
California San Diego	Paul N. Clayton
California San Jose	W. Lincoln Watkins
California Ventura	Fernando R. Castro
Canada Vancouver	Karl M. Tillemann
Chile Concepción syd	Oswaldo Martinez Carreño
Chile Osorno	John E. Rappleye
Chile Santiago nord	Fred D. Essig

Colombia Cali	Jonathan M. Prince
Colorado Colorado Springs	J. Patrick Anderson
Colorado Denver nord	Jerry M. Toombs
Den dominikanske republikk Santo Domingo vest	Raul Rodriguez Morel
Den dominikanske republikk Santo Domingo øst	Heriberto Hernandez
Ecuador Guayaquil nord	Lizardo H. Amaya
Ecuador Quito	Bruce E. Ghent
Elfenbenskysten Abidjan	Z. Dominique Dekaye
El Salvador San Salvador	David L. Glazier
El Salvador Santa Ana/ Belize	I. Poloski Cordon
England Manchester	Robert I. Preston
Fiji Suva	Kenneth D. Klingler
Filippinene Angeles	David C. Martino
Filippinene Cebu	Evan A. Schmutz
Filippinene Davao	Ferdinand Pangan
Filippinene Manila	Lyle J. Stucki
Filippinene Olongapo	Roberto B. Querido
Filippinene Quezon City nord	Dennis R. Sperry
Filippinene San Pablo	George E. Peterson
Filippinene Tacloban	Jose V. Andaya
Finland Helsinki	Douglas M. Rawlings
Florida Fort Lauderdale	Donald E. Anderson
Frankrike Paris	Franck Poznanski
Georgia Atlanta nord	Mark A. Wolfert
Ghana Accra	Daniel K Judd
Ghana Cape Coast	Jeffrey L. Shulz
Guatemala Guatemala City nord	Edward D. Watts
Guatemala Guatemala City sentralt	M. Joseph Brough
Guatemala Guatemala City syd	Larry Stay
Guatemala Quetzaltenango	Lewis Bautista
Honduras Tegucigalpa	Carlos A. Hernandez
Japan Kobe	Richard G. Zinke
Japan Sapporo	Eric C. Evans
Japan Sendai	Gary D. Rasmussen
Kapp Verde Praia	Roberto F. Oliveira
Kentucky Louisville	W. Richards Woodbury
Kongo Kinshasa	Brent L. Jameson
Korea Busan	Lynn A. Gilbert
Louisiana Baton Rouge	Jim M. Wall

Mexico Mexico City nord	J. Dana Call
Mexico Mexico City sydøst	Raymundo Morales Barrera
Mexico Oaxaca	Enrique Leyva Jimenez
Mexico Puebla	Robert C. Reeves
Mexico Tijuana	Armando Carreón Rivera
Mexico Torreón	David Flores Villaseñor
Mexico Tuxtla Gutiérrez	Juan G. Cardenas Tamayo
Mexico Veracruz	Carlos W. Treviño
Michigan Lansing	Stephen H. Hess
Mikronesia Guam	Stephen F. Mecham
Minnesota Minneapolis	Jordan W. Clements
Missouri Independence	Donald J. Keyes
Mongolia Ulaanbaatar	Jay D. Clark *
Nevada Las Vegas	Michael A. Neider
New Jersey Morristown	Jon M. Jeppson
New Zealand Auckland	Paul N. Lekias
New Zealand Wellington	Michael L. Kezerian
Nigeria Lagos	Edward K. B. Karkari
Nigeria Port Harcourt	Philip K. Xaxagbe
Ohio Columbus	Robert T. Nilsen
Oregon Eugene	Mark A. Young
Oregon Portland	C. Jeffery Morby
Pennsylvania Pittsburgh	Clinton D. Topham
Peru Chiclayo	Eduardo C. Risso
Peru Lima øst	Nelson Ardila Vásquez
Romania Bukarest	Ned C. Hill
Russland Jekaterinburg	E. Kent Rust
Russland Novosibirsk	Steven M. Petersen
Russland St. Petersburg	Jon Beesley
Samoa Apia	Johnny L. Leota
Slovenia/Kroatia	Edward B. Rowe
South Carolina Columbia	Monte Holm
Sverige Stockholm	Gregory J. Newell
Syd-Afrika Cape Town	Mark I. Wood
Syd-Afrika Johannesburg	S. Craig Omer
Tahiti Papeete	Benjamin T. Sinjoux
Tennessee Knoxville	Richard A. Irion
Tennessee Nashville	William L. McKee
Texas Dallas	Devin G. Durrant
Texas Houston	John C. Pingree
Texas Houston øst	Thomas J. Crawford
Texas Lubbock	Arnold R. Augustin
Tyskland Frankfurt	Lehi K. Schwartz
Ukraina Donetsk	Vladimir Campero
Ukraina Kiev	Jörg Klebingat
Venezuela Caracas	Vianey R. Villamizar
Washington Tacoma	Douglas W. Weaver
West Virginia Charleston	Bruce G. Pitt
Zambia Lusaka	Mikele R. Padovich ■

* Begynte i sitt kall i desember 2010

Nye ledere på områdeplan

Det første presidentskap har kunngjort endringer i områdepresidentskaper med virkning fra 1. august 2011. Som et ledd i endringene ble eldste Tad R. Callister kalt til De syttis presidentskap. Alle medlemmer av områdepresidentskapene er medlem av De syttis første eller annet quorum. ■

De syttis presidentskap

Ronald A. Rasband
Bistår alle områder

Steven E. Snow
1. Utah nord
2. Utah Salt Lake City
3. Utah syd

Walter F. González
4. Nord-Amerika sydøst

L. Whitney Clayton
5. Nord-Amerika nordvest
6. Nord-Amerika vest

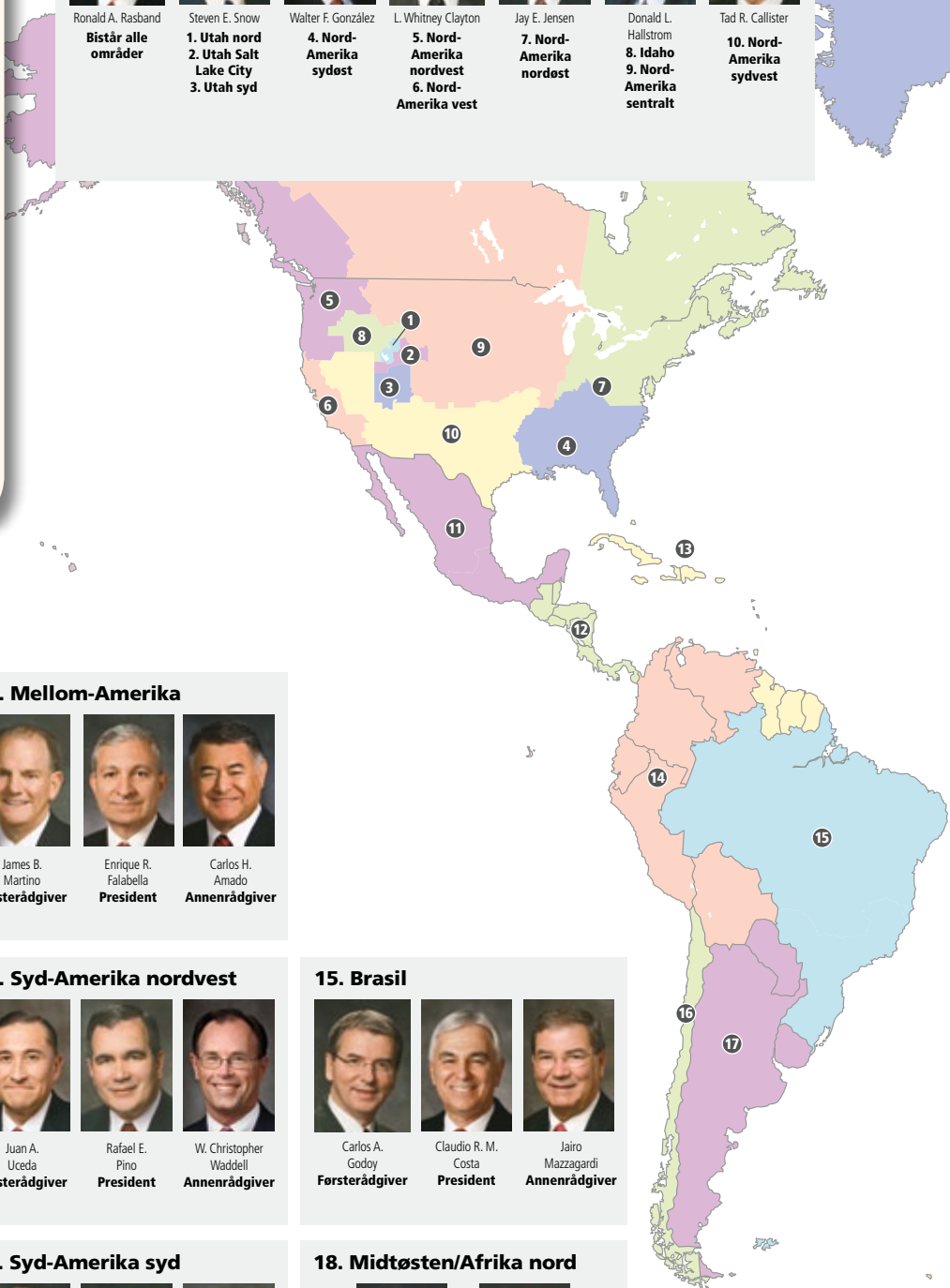
Jay E. Jensen
7. Nord-Amerika nordøst

Donald L. Hallstrom
8. Idaho
9. Nord-Amerika sentralt

Tad R. Callister
10. Nord-Amerika sydvest

11. Mexico

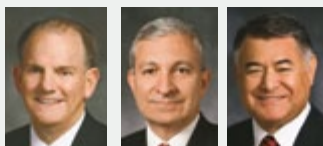

Benjamin De Hoyos
Førsterådgiver

Daniel L. Johnson
President

Octaviano Tenorio
Annenrådgiver

12. Mellom-Amerika

James B. Martino
Førsterådgiver

Enrique R. Falabella
President

Carlos H. Amado
Annenrådgiver

13. Karibien

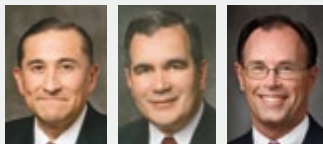

Wilford W. Andersen
Førsterådgiver

Francisco J. Viñas
President

J. Devn Cornish
Annenrådgiver

14. Syd-Amerika nordvest

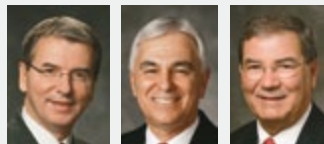

Juan A. Uceda
Førsterådgiver

Rafael E. Pino
President

W. Christopher Waddell
Annenrådgiver

15. Brasil

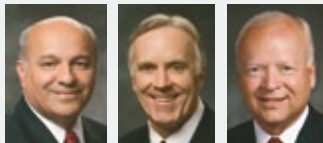

Carlos A. Godoy
Førsterådgiver

Claudio R. M. Costa
President

Jairo Mazzagardi
Annenrådgiver

16. Chile

Jorge F. Zeballos
Førsterådgiver

Lawrence E. Corbridge
President

Kent F. Richards
Annenrådgiver

17. Syd-Amerika syd

Marcos A. Aidukaitis
Førsterådgiver

Mervyn B. Arnold
President

Bradley D. Foster
Annenrådgiver

18. Midtøsten/Afrika nord

Bruce D. Porter
Administreres fra hovedkvarteret

Paul B. Pieper

19. Europa

Gérald Causé **Førsterådgiver**
Erich W. Kopsisck **President**
José A. Teixeira **Annenrådgiver**

20. Europa øst

Larry R. Lawrence **Førsterådgiver**
Gregory A. Schwitzer **President**
Randall K. Bennett **Annenrådgiver**

21. Asia

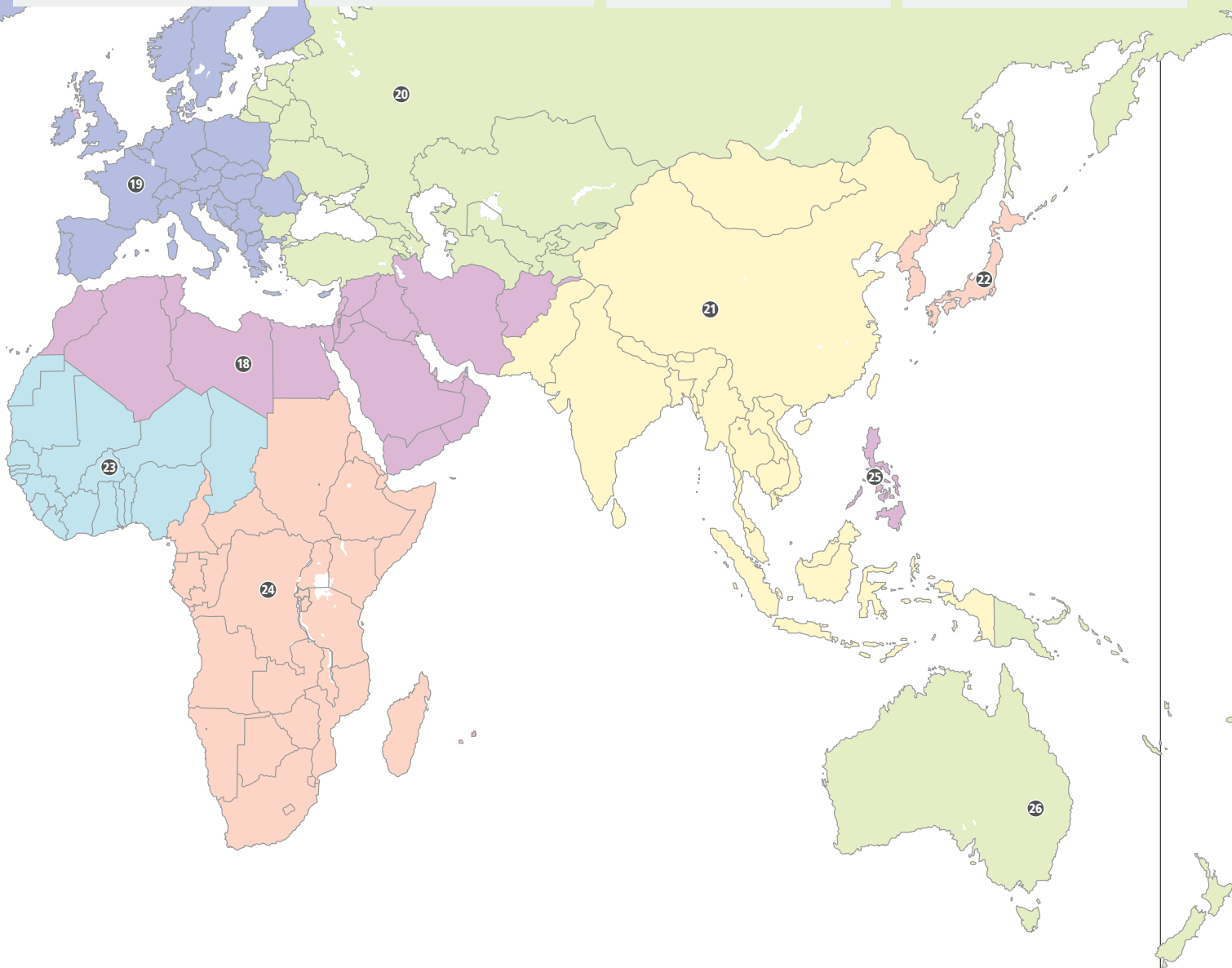

Kent D. Watson **Førsterådgiver**
Anthony D. Perkins **President**
Gerrit W. Gong **Annenrådgiver**

22. Asia nord

Michael T. Ringwood **Førsterådgiver**
Gary E. Stevenson **President**
Koichi Aoyagi **Annenrådgiver**

23. Afrika vest

Joseph W. Sitati **Førsterådgiver**
John B. Dickson **President**
LeGrand R. Curtis jr. **Annenrådgiver**

24. Afrika sydøst

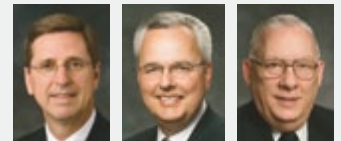
Ulisses Soares **Førsterådgiver**
Dale G. Renlund **President**
Carl B. Cook **Annenrådgiver**

25. Filippinene

Brent H. Nielson **Førsterådgiver**
Michael John U. Teh **President**
Ian S. Ardern **Annenrådgiver**

26. Stillehavet

Kevin W. Pearson **Førsterådgiver**
James J. Hamula **President**
F. Michael Watson **Annenrådgiver**

Kirken justerer misjonsgrenser

For bedre å tilpasse ressursene til endrede behov har Kirken opprettet fem nye misjoner og slått andre sammen med tilgrensende misjoner i 2011. Antall misjoner over hele verden er 340.

Kirken har opprettet følgende misjoner:

Benin Cotonou misjon – som omfatter Benin og Togo – ble opprettet av deler av den tidligere Elfenbenskysten Abidjan misjon.

Mexico Mexico City sydøst misjon kommer av en justering av misjonene Mexico Mexico City øst, Mexico Mexico City nordvest og Mexico Mexico City syd.

Peru Chiclayo misjon kommer av misjonene Peru Piura og Peru Trujillo.

Etter deling av misjonene Filippinene Manila og Filippinene Quezon City, ble Filippinene Quezon City nord misjon opprettet.

Zambia Lusaka misjon ble fradelt Zimbabwe Harare misjon og vil innbefatte landet Malawi.

Følgende misjoner ble slått sammen:

Canada Toronto øst og Canada Toronto vest ble slått sammen til Canada Toronto misjon.

Connecticut Hartford misjon ble tatt opp i Massachusetts Boston misjon.

Misjonene Florida Jacksonville, Florida Tallahassee, Georgia Atlanta og South Carolina Columbia fikk justert sine grenser slik at hver av dem omfatter en del av den tidligere Georgia Macon misjon.

Portugal Porto misjon ble en del av Portugal Lisboa misjon.

Frankrike Paris og Frankrike Toulouse misjon fikk justerte grenser slik at de omfatter det som var Sveits Genève misjon. (I tillegg ble hovedkvarteret for Frankrike Toulouse misjon flyttet til Lyon, og navnet på misjonen ble forandret til Frankrike Lyon.)

Misjonene El Salvador San Salvador øst og El Salvador San Salvador vest/Belize fikk justerte grenser. Den østlige misjonen er nå El Salvador San Salvador misjon, og den vestlige misjonen er nå El Salvador Santa Ana/Belize misjon. ■

Kirken fortsetter å hjelpe i Japan

Etter det voldsomme jordskjelvet på 9,0 på Richters skala som rammet Japan 11. mars 2011, fortsetter Kirken å sende forsyninger og hjelpe på andre måter over hele landet.

Over 150 tonn forsyninger fra Kirken har blitt distribuert: mat, vann, tepper, sengetøy, hygienepakker, klær og brensel. Over 7000 medlemmer av Kirken har bidratt med over 60 000 arbeidstimer til hjelpearbeidet.

Ni millioner opptegnelser fra Ungarn lagt til i FamilySearch

Av de 11,5 millioner nye internasjonale opptegnelsene som ble lagt til i FamilySearch i mars, er 9 millioner fra Ungarn.

De ni millioner opptegnelsene som nå er kartotekført, var den første av tre ladninger med ungarske opptegnelser som vil bli publisert i løpet av kommende år. I tillegg til disse opptegnelsene er nå nye prosjekter fra Ungarn tilgjengelig på FamilySearch slik at frivillige kan kartotekføre dem. ■

*Du finner kart
over de nye
misjonene på
[lds.org/church/
news/2011-
mission-
boundary-
changes](http://lds.org/church/news/2011-mission-boundary-changes).*

KOMMENTARER

Liahona har svarene

Liahona har vært til stor velsignelse for meg, min familie og alle jeg har hatt anledning til å snakke med om Kirken. Når jeg trenger råd og veiledning, slår jeg opp i Liahona, og jeg finner alltid det svaret jeg trenger. Liahona på Internett er også flott – det hjelper meg å forberede taler og leksjoner ved å spare meg for mangfoldige timer med research.

Maurilio Braz Santana, Brasil

En veiviser for dem som søker

Hver måned når jeg leser Liahona, gir det meg noe mer enn jeg hadde før. Det minner meg om Frelserens kjærlighet til meg og hjelper meg å bli bedre. Jeg vet at dette tidsskriftet er en veiviser for dem som virkelig søker veiledning.

Ange-Lorraine Kouadio, Elfenbenskysten

Føler Ånden i "Sagt av siste-dagers-hellige"

Liahona blir bare bedre for hver måned. Jeg fryder meg når jeg får det, for jeg vet med sikkerhet at jeg vil finne inspirerende budskap der. Jeg liker særlig "Sagt av siste-dagers-hellige". Jeg føler Ånden når jeg leser om dem som har overvunnet vanskeligheter og fristelser på grunn av Forløserens eksempel og læresetninger.

Sheila Uamba, Mosambik

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Dette er noen få eksempler.

"En standhaftig pioner, mange generasjoner ble velsignet", side 16: Mens du presenterer denne artikkelen for din familie, kan du vurdere å gå nærmere inn på hvordan Saras eksempel påvirket faren. Snakk om hvordan deres eksempel kan påvirke folk rundt dere positivt eller negativt. Sett dere som mål å være en "standhaftig pioner" hver dag.

"Ba han meg virkelig om det?", side 42: Mens dere gjennomgår artikkelen, kan dere merke dere og sammenligne hva Kirkens medlemmer er opptatt av med hensyn til sine kall. Les sitatet av president Monson, og drøft så hvordan dere kan innby vår himmelske Faders hjelp til å utføre deres ansvarsoppgaver. Overvei om du skal gjennomgå ressursene som står under "Motta hjelp fra andre kilder".

"Den eneste sanne og levende kirke", side 48: Vurder å lage en liste over de tre kjennetegnene eldste Oaks nevner som gjør

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige til den eneste sanne og levende kirke på jorden. Gå inn på om hvert av kjennetegnene

og hvordan de er til velsignelse for deres familie. Dere kan gjerne rollespille hvordan deres familie kan vitne om disse kjennetegnene for personer av en annen tro.

"Refleksjoner", side 60: Når dere har lest artikkelen sammen, ber du hvert familiemedlem se i et speil og fortelle hva han eller hun ser. Hjelp hver enkelt å innse at han eller hun ser et barn av vår himmelske Fader. Du kan påminne og bære vitnesbyrd om hvor høyt han elsker hver enkelt av oss og hvor viktig det er å sette vår lit til ham. Overvei om dere skal lese Salmene 56:4 og 1. Korinterbrev 2:9 sammen.

En leksjon i form av vitnesbyrd

Da min mann og jeg nettopp hadde giftet oss, var jeg bekymret for at familiens hjemmeaften med bare oss to ville være besværlig og bli ensformig. Jeg trodde vi ville gå tom for ting å lære hverandre. Men min mann overrasket meg på vår første mandagskveld da han sa: "Jeg vil bære mitt vitnesbyrd." Han bar vitnesbyrd om Frelseren og om ekteskapet. Da han hadde båret sitt vitnesbyrd, gjorde jeg det samme. Det var en kveld jeg aldri vil glemme. Selv om han ikke visste om min bekymring med hensyn til familiens hjemmeaften, hadde han besvart den, og jeg oppdaget at hver familiens hjemmeaften var en åndelig opplevelse å se frem til.

Siden den gang har det vært en tradisjon å bære vitnesbyrd på familiens hjemmeaften. Selv om vi nå har en liten jente og tilpasser leksjonene til henne, bærer vi fremdeles vitnesbyrd. Jeg gleder meg til dagen da jeg vil få høre mine barns vitnesbyrd og jeg kan lære dem hvorfor vitnesbyrd er viktige. ■

Heidi Icleanu, Kentucky, USA

LIGNELSEN OM BANANTREET

Av Anton T. Kumarasamy

Som fortalt til Linda J. Later

Banantrær er vanlige der jeg bor i Sri Lanka. De har myke stammer som er lette å skjære i med kniv, men ingen skader banantreet, for det gir god frukt.

For mange år siden da jeg var liten, var det et fryktelig uvær. Da det endelig ga seg, gikk jeg ut og så at ett av banantrærne våre var blåst ned. Det var revet opp med roten og hadde ingen blader igjen. Jeg tenkte det ville være morsomt å skjære i stammen på det ødelagte treet og gikk inn og fant en kniv. Men akkurat da jeg skulle til å kutte, stanset min bestefar meg.

«Du må ikke skade banantreet,» sa han.

«Men hvorfor ikke?» spurte jeg. «Det er ikke til noen nytte lenger, og det vil være morsomt.»

Bestefar sa ikke noe, men gjorde tegn til at jeg skulle følge ham. Han ba meg skjære til en stor stokk. Så førte han meg tilbake til hagen der banantreet lå. Selv om det virket nytteløst, satte vi i gang for å trekke det opp. Da vi fikk det til å stå rett, støttet vi opp det spinkle treet med stokken.

«Anton,» sa bestefar, «jeg vil at du skal se etter dette banantreet hver dag og forsikre deg om at det står rett. Du må vanne og gjødsle det hver dag.»

Banantreet som var herjet av uværet, så ut til å dø. Men med noe kjærlighet, pleie og daglig næring ikke bare kom det seg, men det bar også frukt.

Så jeg sjekket banantreet hver morgen for å se til at stammen sto rett. Hver dag fylte jeg en bøtte med vann og helte det forsiktig rundt røttene. Jeg ga flittig treet den næring det trengte.

Snart blomstret det, og kort tid etterpå bar det bananer. Da frukten

var moden, rakte bestefar en banan til hvert familiemedlem. Jeg så med glede på da de skrelte og spiste dem. Ingen bananer har noen gang smakt så godt som disse, og det gjorde meg glad å se familien nyte dem.

Dette er mange år siden, lenge før jeg fant Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Men det jeg lærte da jeg stelte banantreet, kan anvendes på mitt liv i dag. I mine kall i Kirken så vel som i min legepraksis ser jeg ofte folk i vanskelige situasjoner. I likhet med banantreet er disse menneskene gitt opp, berøvet skjønnhet og ferdige – også i sine egne øyne. Når jeg tenker på å gi dem opp, husker jeg den gode frukten til dette banantreet og finner mot til å hjelpe dem opp, støtte dem, gi dem næring og pleie dem daglig slik Frelseren ville gjort.

Bananene min familie nøt, var søte, men Mormons bok forteller om en annen slags frukt – en som er «meget søt» og «mer ønskelig enn all annen frukt» (se 1 Nephi 8:11-12). Vi kan finne glede når vi hjelper dem som strever for å finne vei gjennom den mørke tåken, og leder dem til å spise av frukten som er søtere enn all annen frukt – det evige livs frukt. ■

Den første blomst, av Annie Henrie

*«Jesus sa da til dem: Ennå en liten stund er lyset
blant dere. Vandre den stund dere har lyset, for
at ikke mørket skal komme over dere. Den som*

vandrer i mørket, vet ikke hvor han går hen.

*Tro på lyset mens dere har lyset, så dere kan
bli lysets barn» (Johannes 12:35-36).*

Hva holder livet i balanse?

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum foreslår fire måter som siste-dagers-hellige kan skape et balansert, rettskaffent liv på:

1. Holde sitt fantastiske fysiske legeme rent og hellig som et Guds tempel.
2. La åndelig lærdom og kunnskap fra Gud ha forrang.
3. Være en betrodd generasjon og bruke evangeliets evige sannheter som grunnlag for normer og verdier.
4. Søke lærdom fra de evige sannheter i de hellige skrifter.

Se «Tradisjonen i et balansert, rettskaffent liv», side 30.

